acceso

INTELLIGENCE TO SHINE

19/02/2016

Recull de Premsa

Col·legi de Periodistes de Catalunya

INDEX

PREMSA 2

INTERNET 36

acceso

INTELLIGENCE TO SHINE

INDEX

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
18/02/16	MENDOZA ANUNCIA UNA AVENIDA DESDE LA AP-7 Y LA A-7 A LA NUEVA ESTACIÓN DE TREN / Diari de Tarragona	6	1
19/02/16	LLEI MORDASSA COM A MÈTODE DE CASTRACIÓ / El Punt avui (Ed. Girona)	7	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
19/02/16	Nedar en família / Ara	9	2
19/02/16	CIÈNCIES SOCIALS, A LA BANQUETA, POR MICHEL WIEVIORKA / La Vanguardia.cat	11	1
19/02/16	PREMIO A UNA FOTO SIN COMPRADOR / El Mundo	12	1
19/02/16	JOSEP CUNÍ, PERIODISTA, QUE AVUI COMPLEIX 1.000 PROGRAMES DE '8 AL DIA' (8TV) / La Vanguardia.cat	13	1
19/02/16	VASILE CONVIERTE A MEDIASET EN EL GRAN ALTAVOZ DE PODEMOS / El Economista	14	1
19/02/16	LOS REFUGIADOS PROTAGONIZAN EL WORLD PRESS PHOTO / El País	15	1
19/02/16	WARREN RICHARDSON REP EL GUARDÓ PER UNA IMATGE QUE NO ES VA PUBLICAR / Ara	16	1
19/02/16	LLEGA LA TELEVISIÓN CON LA IMAGEN PERFECTA / El País	17	1
19/02/16	WORLD PRESS PHOTO ALS REFUGIATS / La Vanguardia.cat -Viure a Bcn	18	2
19/02/16	EN HONOR A LA MEMÒRIA COL·LECTIVA. LA BIBLIOTECA JAUME FUSTER RECUPERA EL TREBALL PERIODÍSTIC DEL FOTÒGRAF PACO ELVIRA / La Vanguardia.cat -Quèfem?	20	1
19/02/16	LLUÍS FOIX: «L'ACTUAL 'FAST FOOD' PERIODÍSTIC PASSARÀ I ES TORNARÀ AL TEXT LLARG» / Segre	21	1
19/02/16	EL AUDIOVISUAL COGE AIRE TRAS CAER UN 40% / Expansión (Cataluña)	22	2
19/02/16	MOHAMED HEIKAL, DECANO DEL PERIODISMO ÁRABE / El País	24	1
19/02/16	UNA FOTO NUA QUE ENS DESPULLA / Regió7	25	1

INDEX

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
19/02/16	LLUÍS FOIX TRASPASA 'AQUELLA PORTA GIRATÒRIA' PARA RECORDAR EL PERIODISMO DE LOS AÑOS 70 / La Mañana	26	1
19/02/16	PROMOURE LA TRANSGRESSIÓ / La Vanguardia.cat -Viure a Bcn	27	1
19/02/16	'8 AL DIA' ARRIBA ALS MIL PROGRAMES CAMÍ DE LA SEVA MILLOR TEMPORADA / Ara	28	1
19/02/16	L'AUDIOVISUAL AGAFA EMBRANZIDA DESPRÉS DE LA CRISI / La Vanguardia.cat	29	1
19/02/16	AYLAN KUR DI, LA VERDADERA FOTO DEL AÑO / El Mundo	30	1
19/02/16	ELS PERIODISTES CULTURALS PREMIEN CARME FENOLL / La Vanguardia.cat	31	1
19/02/16	EL DRAMA DELS REFUGIATS A EUROPA / El Punt avui	32	1
19/02/16	MIL·LENARI CUNÍ / Segre	33	1
19/02/16	EL PRESIDENT DE RTVE NEGA QUE HAGI VETAT EL DOCUMENTAL DEL REI / Ara	34	1
19/02/16	WPP HOLDINGS LA CAPÇALERA DEL GRUP TRASLLADA LA SEU A MADRID / La Vanguardia.cat	35	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

acceso
INTELLIGENCE TO SHINE

Diari de Tarragona
Tarragona
18/02/16
Prensa: Diaria
Tirada: 11.032 Ejemplares
Difusión: 9.388 Ejemplares
Cód: 100423131
Página: 21
Sección: LOCAL Valor: 2.440,00 € Área (cm2): 525,4 Ocupación: 56,73 % Documento: 1/1 Autor: MÒNICA JUST Núm. Lectores: 96000

CAMBRILS ■ EL AYUNTAMIENTO ESTUDIA REABRIR EL AUDITORIO AUNQUE SEA DE FORMA PARCIAL

Mendoza anuncia una avenida desde la AP-7 y la A-7 a la nueva estación de tren

La previsión, según señala la alcaldesa, es que se llame Avinguda de l'Esport y que facilite la conexión con otros municipios de la zona

MÒNICA JUST

Mendoza, durante la conferencia, organizada por el Col·legi de Periodistes. FOTO: ALFREDO GONZÁLEZ

Camí Mendoza pronunció ayer su primera conferencia como alcaldesa, en el marco del ciclo organizado por la demarcación de Tarragona del Col·legi de Periodistes. Se subió al escenario con los nervios a flor de piel, pero dispuesta a exponer su visión de Cambrils, sus prioridades y planes de futuro. La principal novedad que anunció se enmarca en la definición del nuevo mapa ferroviario que ya está a la vuelta de la esquina. Se trata de la creación de una avenida que permita acceder a la nueva estación de tren –ubicada junto a la zona deportiva y con las obras ya muy avanzadas– directamente desde la autopista AP-7 y la autovía A-7, que conecte con el polígono Belianes. Incluso adelantó el nombre: Avinguda de l'Esport. «Sería un nuevo acceso a Cambrils, teniendo en cuenta que la estación estará en un lugar privilegiado y podrá dar servicio a otros municipios de la zona», apuntó. Una reivindicación que han puesto sobre la mesa desde la Federació d'Empresaris de Cambrils (Fecam) y que parece que va a tomar forma.

También en materia ferroviaria, Mendoza señaló que la semana que viene tienen previsto viajar a Madrid para hablar precisamente sobre la nueva estación. «Pedimos la reunión hace meses y nos dieron cita para el próximo miércoles», añadió. Además, reiteró su apuesta por el desmantelamiento de la actual vía y por la puesta en marcha de un tranvía, y aseguró que tienen previsto mejorar el acceso desde Cambrils por la avenida Charles Darwin.

Sobre el proyecto de derribar el puente de la antigua N-340, manifestó que tienen previsto llevarlo a cabo durante este año, aunque no concretó fechas.

Otra cuestión que el gobierno tiene sobre la mesa es el teatro auditorio, con las obras a medias desde hace años. Mendoza apuntó que «la intención es desencallar el proyecto. Ahora haremos un estudio para ver si es viable abrir una parte; y valoraremos si es necesaria la colaboración privada». También nombró los edificios cerrados como la Torre del Llimó o el Forn del Tallero, y apuntó que el nuevo equipamiento de la Torre del Llimó será una realidad «antes o después del verano. Y en este sentido, trabajamos un proyecto de formación con la URV vinculado a este espacio», dijo.

Vivienda y servicios sociales

En la puerta del Centre Cultural, miembros del colectivo Alquiler Social se manifestaban con carteles que reclamaban el derecho a una vivienda digna. Incluso entraron en el salón de actos. Y, de hecho, la edil aseguró que precisamente las cuestiones sociales y de los derechos de la persona son sus grandes prioridades. «Hemos puesto en marcha una nueva línea de subvenciones para impulsar la cesión de pisos para destinarlos a personas en riesgo de exclusión. Y hemos trabajado, desde el primer minuto, para fomentar el alquiler social de aquellos pisos vacíos que están en manos de bancos», aseguró. También añadió que prácticamente han duplicado la partida de ayudas de urgencia social, pasando de 400 a una previsión de más de 800 para este 2016. También defendió unos presupuestos que definió ocomo «realistas» e insistió en su voluntad de reabrir Ràdio Cambrils.

La crisis social a raíz del cierre de la sección de crédito de la Cooperativa Agrícola también estuvo presente, en el turno de preguntas a cargo de los periodistas. Apuntó que «gobierno y oposición vamos a una», y que están realizando contactos con la Generalitat. «Intentamos presionar y que se destinen los máximos recursos posibles», manifestó.

La edil subrayó muchas otras cuestiones. Entre ellas, el impulso del turismo, la promoción económica la importancia de la participación ciudadana. Por ello, sobre BCN World, se mostró favorable a una consulta. Respecto al top manta, dijo que buscan soluciones.

El Punt avui (Ed. Girona)
Gerona
19/02/16
Prensa: Diaria
Tirada: 11.632 Ejemplares
Difusión: 9.428 Ejemplares
Cód: 100426799
Página: 23
Sección: LOCAL Valor: 1.558,00 € Área (cm2): 302,6 Ocupación: 31,78 % Documento: 1/1 Autor: LA CRÒNICA PÒinscilal ar Núm. Lectores: 37712

LA CRÒNICA

Òscar Pinilla

Llei mordassa com a mètode de castració

En el marc de la Setmana dels Rahola, una taula rodona va debatre ahir sobre els mètodes més moderns de castració. No es tractava d'una ponència de medicina genital, sinó que sobre la taula hi havia els efectes de la polèmica llei orgànica de protecció de la seguretat ciutadana. El punt de partida: "Muts i a la gàbia? Els efectes de la llei mordassa als mitjans de comunicació". Moderat per la periodista de l'ACN Marina López, hi van participar Quim Brugué, catedràtic de ciència política i de l'administració a la UAB, membre de l'Institut de Govern i Polítiques Públiques, professor de la UdG i president de l'Associació Espanyola de Ciència Política; Josep Carles Rius, periodista, exprofessor de la UAB i exdegà del Col·legi de Periodistes de Catalunya, i Carles Monguilod, advocat especialitzat en dret penal. La conclusió a què van arribar i en què van coincidir plenament tertulians i públic és que la llei mordassa és una llei reaccionària d'un govern que veu amenaçat el seu *statu quo*. "És una expressió clara de la defensa del privilegi, una llei que neix fruit de la por, de quatre anys de tensió social que ha viscut el PP", va assegurar ahir Rius. "És una llei enverinada, l'herència d'anys de majoria absoluta del PP, però confio que això canvii", va sostenir. Menys optimista es va mostrar Brugué, que no veu un canvi proper, ja que el PSOE ja va avançar que no derogarà la llei tal com va prometre, sinó que tan sols la reformarà. "Aquesta llei és la manifestació d'un estat, d'una època, d'un retrocés de llibertats i de drets", va afirmar el catedràtic de ciència política, que creu que amb ella "augmenta l'ús de la repressió". En aquest sentit, l'advocat Carles Monguilod va obrir el debat per una altra banda assegurant que és "innecessària", ja que la normativa actual ja preveu sancionar i perseguir delictes que estan tipificats en la llei mordassa. "La nova llei simplement subratlla; tot el que s'ha volgut reprimir ja es podia fer en el codi penal actual", va aclarir el lletrat. "És una llei del brindis al sol, és residual i s'ha establert per marcar territori de determinades polítiques i governants", va afirmar Monguilod. És potser per això que la llei remarca i reforça l'establiment d'un estat policial, que fa canviar internament la mentalitat de molta gent. La població es veu amenaçada i amb por. "És com castrar-se a si mateix", va exclamar una ciutadà del públic que va intervenir. En definitiva, és aquest l'objectiu del PP, lluitar per l'hegemonia i contra un món i una societat que estan canviant. Viure en una societat *amb pit i collons* o en una amb tots amb el cap cot i castrada.

Monguilod, Rius, López i Brugué, ahir, durant el debat ■ JOAN SABATER

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Ara
Barcelona

19/02/16

Prensa: Diaria
Tirada: 23.210 Ejemplares
Difusión: 13.732 Ejemplares

Cód: 100424280

Página: 28

Sección: OTROS Valor: 4.447,00 € Área (cm2): 943,2 Ocupación: 99,93 % Documento: 1/2 Autor: Núm. Lectores: 105000

Ara
Barcelona

19/02/16

Prensa: Diaria
Tirada: 23.210 Ejemplares
Difusión: 13.732 Ejemplares

Cód: 100424280

Página: 29

Sección: OTROS Valor: 4.450,00 € Área (cm2): 998,7 Ocupación: 100 % Documento: 2/2 Autor: Núm. Lectores: 105000

Mirades
Nedar en família

Fotografia: Anuar Patjane Flourik / World Press

Aquesta espectacular imatge d'un grup de submarinistes al costat d'una balena geperuda i la seva cria ha sigut una de les reconegudes pel jurat del World Press Photo en les categories de natura. La fotografia es va fer el gener del 2015 a les aigües de Roca Partida, a les illes Revillagigedo, Mèxic.

ara.cat
19-02-2016

El millor fotoperiodisme al teu iPad. Descarrega't l'aplicació gratuïta de l'aramirades

Amb el patrocini de GRISART ESCOLA INTERNACIONAL FOTOGRAFIA BARCELONA

La Vanguardia.cat
Barcelona
19/02/16
Prensa: Diaria
Tirada: 67.494 Ejemplares
Difusión: 57.891 Ejemplares
Cód: 100425198
Página: 26
Sección: OPINIÓN Valor: 21.759,00 € Área (cm2): 765,0 Ocupación: 73,02 % Documento: 1/1 Autor: Michel Wieviorka Núm. Lectores: 740000

Michel Wieviorka

Ciències socials, a la banqueta

Si calgués proposar a Craig Calhoun d'afegir un capítol al nostre recent *Manifest per les ciències socials* (*Manifeste pour les sciences socials*, Ed. de la MSH, 2015), seria per desenvolupar la reflexió sobre un desafiament crucial: els riscos, perills i límits de la investigació en les nostres disciplines.

La mort de Giulio Regeni és, per desgràcia, un punt de partida que suscita nombroses emocions al si de la comunitat científica. Aquest estudiant de doctorat realitzava una investigació de camp, a Egipte, interessant-se pel sindicalisme independent. Acaba de ser descobert, mort, assassinat després d'haver estat segrestat i torturat, de forma comparable a altres descripcions provinents d'Amnistia Internacional.

Es tracta, en aquest cas, tant de les ciències socials com del periodisme d'investigació, tant del terreny sociològic o etnològic com del reportatge de qualitat: l'investigador, per promoure saber i coneixements, corre riscos si la situació és perillosa. El perill pot provenir d'agents incontrolats; organitzacions mafioses, criminals, traficants, bandes més o menys polititzades que instauren la violència, milícies que actuen fora de tot control estatal, etcètera.

L'Estat pot funcionar sota la modalitat del terror –dictadura, règim totalitari o autoritari que es desfà violentament dels seus oponents, però també de qualsevol que vulgui establir la veritat del que passa al país que es tracta i donar-la a conèixer–. En alguns casos, aquestes dues lògiques coexisteixen i fins i tot es protegeixen mútuament; la criminalitat de tipus no estatal ha après a entendre's bé amb el poder de l'Estat i el regne del terror.

Com va morir Giulio Regeni? Una campanya internacional exigeix una investigació independent i els centres d'investigació i d'ensenyament superior, com les institucions internacionals i nacionals que federen els investigadors en ciències socials, haurien de col·laborar-hi àmpliament; desenes de milers de sociòlegs, antropòlegs, politòlegs, són membres d'aquestes associacions.

Giulio Regeni duia a terme les seves investigacions a la Universitat de Cambridge sota la direcció de Maha Abdelrahaman, que d'aquí a uns mesos presidirà una sessió del Fòrum de Viena de la International Sociological Association dedicada als moviments socials i a la repressió als països àrabs: els investigadors que, sobre el terreny, es troben entre els més exposats són els que estudien els agents que treballen per la llibertat, l'emancipació, el respecte dels drets humans i de la democràcia. La sociologia dels moviments socials s'honra a interessar-se per aquest tipus d'acció.

L'experiència actual de Turquia suscita també vives inquietuds. En aquest país, en efecte, l'autoritarisme del règim s'acompanya de mesures repressives contra els qui, en les ciències socials i no només en elles, protesten contra la forma en què el Govern fa servir la força, sobretot contra població kurda. En aquest cas, les ciències socials se situen al cor d'un moviment col·lectiu que s'ha manifestat a escala internacional, sobretot amb la crida dels Academics for Peace, el gener passat, de manera que la repressió actua sense miraments: 21 universitaris van ser detinguts per haver firmat la crida en qüestió: l'exercici de la investigació, de l'ensenyament i de la difusió de coneixements és amenaçat per un poder que ens recorda també, en aquest cas, que les ciències socials se situen al costat de la democràcia, de la veritat i de la llibertat d'expressió, tan crítica com ho ha de ser.

> L'investigador, per promoure saber i coneixements, corre riscos si la situació és perillosa

La democràcia com a tal pot intentar qüestionar l'existència mateixa de les ciències socials, sense per això recórrer a procediments violents i autoritaris. És el cas, per exemple, quan la dretanització extrema d'una societat s'acompanya de discursos econòmics o polítics que des-

JOMA

envolupen la idea de la seva inutilitat: una economia exclusivament liberal en la qual el mercat regna sense límits ni condicions no espera res d'elles ni necessita res més que un Estat en la seva mínima expressió, que no inverteix, certament, en aquest sector. Pot succeir que aquesta orientació s'avingui amb una dretanització important del poder polític: al Japó, el ministre d'Educació va enviar una carta als presidents de les 86 universitats del país el 8 de juny del 2015 en la qual els demanava que "abolissin o convertissin" els departaments de ciències humanes i socials a fi d'"afavorir disciplines que serveixin millor als interessos de la societat". Aquesta campanya intel·lectual, duta a terme en un context d'empenta militarista, de moment ha fracassat. Les protestes nacionals i internacionals han evitat el pitjor, per més que almenys una quarta part de les universitats es declaressin disposades a seguir les directrius del Govern.

> Una societat que prescindeix dels investigadors en ciències socials és incapaç de pensar-se a si mateixa

Aquestes qüestions apel·len, doncs, a la mobilització dels investigadors i dels estudiants de ciències humanes i socials, però també de tots aquells per qui la producció i la difusió dels coneixements són indispensables per a la democràcia i per als agents que actuen en el seu si: una societat que en prescindeix és incapaç de pensar-se a si mateixa, de prendre distància respecte de si mateixa, de la reflexivitat; i una societat que els rebutja i combat se situa en el camí de l'autoritarisme i de la submissió a un poder que actua sense debats i sense reflexió i es priva de coneixements que podrien il·luminar útilment l'acció pública.

Aquestes qüestions impliquen també, doncs, que les ciències humanes i socials reflexionin sobre la seva pròpia pràctica. Vet aquí dos exemples. El primer és el de Michel Seurat, el sociòleg francès que vivia a Beirut oest als barris musulmans de la ciutat i que era un notable coneixedor del Líban i Síria. Em va rebre el gener del 1985 per fer una estada de deu dies, en el marc dels meus propis treballs, i l'alt funcionari que jo havia vist abans de la meva partida per informar el seu ministeri del meu desplaçament (la situació era compromesa llavors al Líban) m'havia explicat que volia que Seurat tornés a França, que temia per ell però que cedia cada vegada que ell deia que encara volia quedar-s'hi. El 22 de maig, Seurat va ser segrestat per una milícia islamista i el seu segrest es va saldar amb la seva mort al cap de vuit mesos.

Segon exemple: el de molt joves estudiants de doctorat que escullen un "objecte d'estudi" difícil i es rendeixen sobre el terreny, si no exposant-se a grans riscos físics, exposant-se almenys a immensos riscos psicològics: per exemple, l'estudiant d'antropologia que estudia la situació de postgenocidi a Ruanda i arriba sense més preparació que la de tipus llibresc en una situació en què els horrors del passat, encara recents, es barregen amb horrors contemporanis, no surt indemne de tal experiència, que pot desestabilitzar-lo durant molt de temps.

Una greu responsabilitat pesa sobre els qui tenen sota les seves ordres investigadors, institucionalment i intel·lectualment, el camp dels quals és difícil o perillós, sigui quin sigui el tipus de risc. Una interpretació sense matisos del principi de precaució pot refrenar injustament l'investigador a qui es prohibeix el desplaçament sobre el terreny; ara bé, deixar-lo anar-hi o bé la indiferència poden resultar mortals o perillosos. Qui és el responsable institucional, el director de departament, el director de tesi que accepta la hipòtesi d'haver d'anar un dia a un aeroport per rebre el taüt de qui ha deixat marxar sobre el terreny en qüestió malgrat els grans riscos que hi havia?

Així, la reflexió sobre el paper i la utilitat de les ciències socials no s'hauria de limitar a la crida a la democràcia i a l'establiment de la veritat; ha de versar també sobre la forma sota la qual s'emmarquen i acompanyen i la forma en què poden, d'alguna forma, autogestionar-se.●

M. WIEVIORKA, *sociòleg, professor de l'Escola d'Estudis Superiors en Ciències Socials de París*

Traducció: José María Puig de la Bellacasa

El Mundo
Madrid
19/02/16
Prensa: Diaria
Tirada: 217.959 Ejemplares
Difusión: 149.684 Ejemplares
Cód: 100424179
Página: 56
COMUNICACIÓN Valor: 30.191,00 € Área (cm2): 584,5 Ocupación: 69,89 % Documento: 1/1 Autor: EL MUNDO MADRID Un bebé. Vivo. Rodeado d Núm. Lectores: 874000

Fotografía galardonada con el World Press Photo, tomada el 28 de agosto de 2015 en la frontera entre Serbia y Hungría. WARREN RICHARDSON

PERIODISMO GRÁFICO WORLD PRESS PHOTO 2015

PREMIO A UNA FOTO SIN COMPRADOR

Warren Richardson recibe el máximo galardón de fotoperiodismo con una imagen que subió a Facebook al no poder venderla

EL MUNDO MADRID

Un bebé. Vivo. Rodeado de oscuridad y alambres de espino. Un hombre agotado, asustado, lo ofrece. Al otro lado, unos brazos recogen a la criatura: un rostro en sobra; unas manos cubiertas con guantes de látex. Un instante en la noche del 28 de agosto de 2015 en la frontera entre Serbia y Hungría. La luz de la luna hace visible la escena. Una cámara la recoge. Una foto de la crisis de los refugiados. Más que una imagen.

El fotógrafo australiano afincado en Budapest Warren Richardson fue reconocido ayer con el World Press Photo 2015 por una instantánea que, según reveló su autor que trabaja como *freelance*, nunca fue publicada.

Según contó Richardson tras conocerse su premio, la imagen la envió a varias agencias de noticias pero ninguna se la compró. «La subí a la red social Facebook y unas 29 personas le dieron al *Me gusta*. Eso es todo», explicó en declaraciones a la agencia Efe. El propio autor no fue consciente en un primer momento del potencial de lo que había captado con su cámara. «Me di cuenta de que había un bebé en la foto cuatro o seis días después, cuando la vi en el ordenador», recordó.

Quien sí se fijó en la importancia de la imagen desde el principio fue el jurado del World Press Photo. «Tenía poder debido a su simplicidad y simbolismo. Tenía casi todo para dar una fuerte señal visual de lo que está pasando con los refugiados. Es una foto muy clásica, y al mismo tiempo es eterna», explicó el presidente del jurado, Francis Kohn, informa Europa Press.

En esta edición del World Press Photo han participado 5.775 fotógrafos de 128 países que presentaron 82.951 imágenes. Entre los 41 fotógrafos premiados en las ocho categorías figuran dos españoles: Daniel Ochoa de Olza y Sebastián Liste.

Ochoa consiguió el segundo y tercer premio en la categoría *Historias de personas* por una imagen sobre un festival Maya y otra en homenaje a las víctimas de los atentados de París. Liste, por su parte, se hizo con el tercer premio en la categoría *Historias de la vida diaria* con una foto de las favelas de Brasil.

La Vanguardia.cat
Barcelona
19/02/16
Prensa: Diaria
Tirada: 67.494 Ejemplares
Difusión: 57.891 Ejemplares
Cód: 100425225
Página: 64
Sección: CONTRAPORTADA Valor: 21.508,00 € Área (cm2): 767,6 Ocupación: 72,17 % Documento: 1/1 Autor: VÍCTOR-M. AMELA Núm. Lectores: 740000

Josep Cuní, *periodista, que avui compleix 1.000 programes de '8 al dia' (8tv)*

VÍCTOR-M. AMELA IMA SANCHÍS LLUÍS AMIGUET

Tinc 62 anys. Vaig néixer a Tiana i visc a Barcelona. Sóc periodista. Estic feliçment casat i tinc dos fills, Noemí (37) i Gerard (32), i tres néts de 6, 4 i 3 anys. Política? Permanentment expectant. Déu? Sóc creient per tradició. Sense informació... no hi ha democràcia!

"Sóc un esclau que treballa amb llibertat"

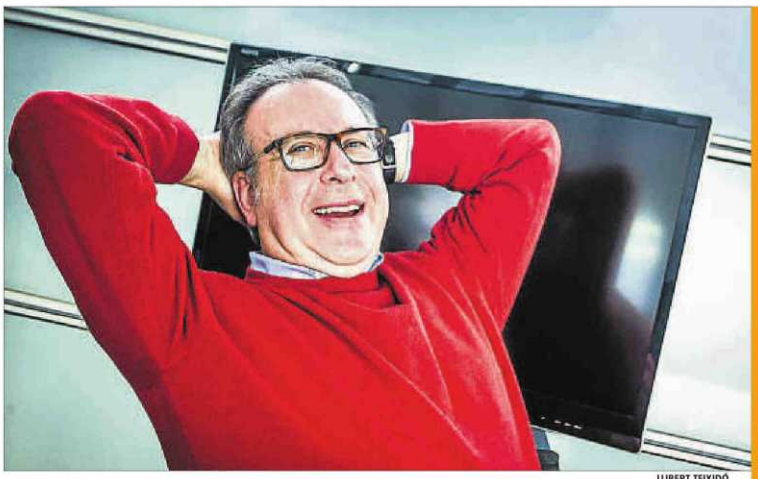
LLIBERT TEIXIDÓ

Des de quan li agrada comunicar?
Hi ha un enregistrament meu en una cinta de casset, amb cinc anys: "Jo també vull ser capellà, dir missa i predicar...", vaig recitar. Llegia l'epístola a missa, i escoltava la ràdio sota el coixí.

Un còctel...
...explosiu, sí: també volia ser Perry Mason, i vaig començar a estudiar Dret... Però als 16 anys em vaig ficar a la ràdio...

Quantes hores de vol porta?
Trenta anys de ràdio en directe, unes 40.000 hores, més 15.000 hores de televisió més en directe.

Que ara li deu sortir sense pensar.
No: els primers cinc minuts en pantalla amaro la camisa de suor, pels nervis.

Alguna cosa haurà après a hores d'ara.
Sí, a tractar els poderosos sense temor reverencial, com un més.

Se'l veu molt distès, és cert, i s'agraeix!
Els poderosos també ho han notat, i bé que em fan arribar subtils reprovacions...

Doncs s'ha guanyat vostè credibilitat.
A més crisi, més periodisme! Consisteix a explicar a la gent el que li passa a la gent, i avaluar el poder. Jo em crec de debò que aquesta feina és un servei públic!

En un mitjà privat.
Als mitjans públics, per desgràcia per als seus excel·lents professionals!, els llasta la pugna dels polítics per controlar-los.

Quina floreta de l'audiència agraeix?
Una senyora xinesa, en un ascensor, em va dir l'altre dia: "Jo veule la tele amb vosté totes nits, senyol Cuní". Això és bonic.

Defineixi la proposta de *8 al dia*.
Plural. Rigorosa. Propera. Senzilla.

Senzilla?
Que li entri fàcil al teleespectador, sense patir la complexitat que hi ha darrere.

Propera.
Parlar-li a la gent com parla la gent.

Rigorosa.
No donar per cert res sense contrastar-ho.

Plural.
Va amb la meva manera de ser, no puc evitar-ho!: sóc Balança, i fins i tot necessito contrapesar-me a mi mateix!

Què vol dir?
Si faig una pregunta que sembla proindependentista, necessito fer-ne una altra que sembli prounionista! Pregunto posant-me a la pell de diferents persones. Sóc així!

Descol·locar-nos és el seu secret?
Ningú no sap què voto. Ni jo, una vegada...!

Perdó?
Dubtava entre dues opcions i vaig anar a votar amb dos sobres a la butxaca. Davant l'urna en vaig extreure un a l'atzar, vaig votar... i vaig destruir l'altre.

De vegades no escanyaria un tertulià?
No, perquè no els hauria fitxat sense una mínima simpatia personal: respecto aquesta persona encara que rebutgi el que opina.

A mi em costaria de no rebatre'ls...
Tinc cicatrius a la llengua de tant mossegar-me-la!

Però l'excita punxar Pilar Rahola.
Amb la Pilar hi ha molta química en pantalla, i això que fora parlem poc. Cal entendre-la: és un ésser sentimental, tot cor, i si aposta per algú, és com Belén Esteban: "Per aquest ma-to!" Quin dret tinc jo a voler canviar el seu sentir?

El seu atac de riure arrasa a la xarxa...
Va visualitzar Homs i Rufián "més putes que les gallines" i va esclafir a riure.

Ha sortit del plató tocat o enfonsat?
Després del "prou, prou prou!" a TV3, sí. Vaig perdre el control de mi mateix: imperdonable! Quan vaig sortir vaig presentar la dimissió al director, Paco Escribano. Ell em va ajudar a superar-ho...

Què milloraria de *8 al dia*?
A mi. Que lluny que sóc de com voldria ser!

Voldria ser perfecte, oi?
Sí, aquesta malaltia irresoluble m'acosta a un excés de responsabilitat i exigència. I, esclar, mai no desconnecto...

La seva esposa ha de ser un santa.
El meu homenatge, sí... Ja no sé si faig això perquè sóc així, o sóc així perquè faig això.

Què els exigeix als seus periodistes?
Creieu-vos-ho! I els cito Jefferson: "Hi pot haver informació sense democràcia, però no hi haurà democràcia sense informació!" Defenso la causa del periodisme... i abomino del periodisme de la causa.

Se sent lliure per informar?
Sí! Sense més límit que la mentida, l'ofensa i l'aprofitament personal. Això mai. Sóc un esclau que treballa amb llibertat.

Esclau?
Sí, de mi, de la meva imatge de marca.

És conscient del poder que té?
Em segueixen 400.000 persones cada dia: per què? No vull saber-ho.

Podria ser president, vostè.
No em vulguis tant de mal! Sóc i vull ser periodista. Periodista i polític són excloents: o sospiten l'un de l'altre... o alguna cosa falla.

Digui-l'hi al periodista Puigdemont.
Ho llegirà avui aquí.

Què fa per combatre la vanitat?
Em trec el vestit, la corbata, em rento la cara, pujo al cotxe i... que solitària que és la Diagonal a mitjanit! Tot sol, parat davant un semàfor... a qui li importo? I tot es recol·loca.

VÍCTOR-M. AMELA

Llibertat

Els presidents passen, Cuní sempre hi és. Avui compleix 1.000 programes al capdavant de *8 al dia* (8tv), programa que ens ajuda a entendre què està passant. Cuní ha aconseguit que els nostres polítics el temin tant com el necessiten, perquè pregunta el que cal preguntar, i la seva credibilitat creix cada dia.., i amb ella l'audiència: va començar el 12 de setembre del 2011 i avui el seguim una mitjana de 400.000 teleespectadors (de 19.30 h. a 22.30 h.). Respon a les meves preguntes amb ardor, i m'admet que la feina ha estat la seva psicoteràpia després d'una jovenesa de repressions socials, religioses i polítiques. El seu propòsit és la llibertat.., i els seus seguidors ens en beneficiem!

El Economista
Madrid

19/02/16

Prensa: Diaria
Tirada: 22.922 Ejemplares
Difusión: 15.137 Ejemplares

Cód: 100423944

Página: 10

Sección: E & F Valor: 10.123,00 € Área (cm2): 656,0 Ocupación: 73,09 % Documento: 1/1 Autor: elEconomista Madrid Núm. Lectores: 65000

Vasile convierte a Mediaset en el gran altavoz de Podemos

Tras fichar a Monedero, entrevista a Iglesias nueve veces desde septiembre

elEconomista MADRID.

El consejero delegado de Mediaset, Paolo Vasile, parece haber puesto sus dos grandes cadenas de televisión -Telecinco y Cuatro- al servicio de Podemos. En los últimos meses, con motivo ya de la celebración de las elecciones autonómicas en Cataluña, y hasta ahora mismo, a la espera de que se cierre un acuerdo de investidura tras las últimas generales del 20-D, la aparición de los políticos del partido morado en la programación de Mediaset es constante.

Todo comenzó en mayo de 2015 con el fichaje de Juan Carlos Monedero, exsecretario de Proceso Constituyente y Programa de Podemos, como nuevo tertuliano en los programas *Las mañanas de Cuatro* y *Un tiempo nuevo*, éste último ya desaparecido. Y se afianzó con el fichaje en exclusiva en julio, según adelantó el protal *Bluper*, de Tania Sánchez, candidata entonces de Podemos, como colaboradora para *Las mañanas de Cuatro* hasta finales de septiembre, pudiendo compatibilizarlo con su presencia en Telecinco, pero no en La Sexta, propiedad de Atresmedia.

La llegada de Monedero y Sánchez a los estudios de Cuatro no fue, sin embargo, nada más que el pistoletazo de salida para dar total relevancia a los líderes del partido morado en todos los programas. Desde septiembre de 2015 hasta ahora, Pablo Iglesias, el líder de Podemos, ha participado en un total de nueve entrevistas. El 7 de septiembre se emitió un programa en el que Ana Rosa Quintana pasaba 24 horas con él para dar a conocer su faceta más íntima. Tan sólo una semana después, el 16 de septiembre, la misma Ana Rosa Quintana le entrevistaba en su programa de Telecinco.

Intervenciones continuas

El 22 de octubre y el 12 de noviembre, Javier Ruiz le entrevista también en *Las Mañanas de Cuatro* y, muy poco tiempo después, el 25 de noviembre, volvió otra vez a *El Programa de Ana Rosa*. En vísperas de las elecciones generales, el 12 de diciembre Pablo Iglesias vuelve a ser entrevistado en la despedida del programa *Un Tiempo Nuevo* de Cuatro. Una vez celebrados los comicios, Javier Ruiz vuelve a reclamar su presencia en *Las Mañanas* de Cuatro y le entrevista el 28 de diciembre.

A la espera de la negociación entre Pablo Iglesias, que reclama una Vicepresidencia en el Gobierno, y Pedro Sánchez de cara a la investidura de éste último, Iglesias acudió a los estudios de *Informativos Telecinco* para ser entrevistado también por Pedro Piqueras el pasado 5 de febrero. La última entrevista se produjo tan sólo tres días después, el 8 de febrero, de nuevo en *Las Mañanas* de Cuatro.

Por este último programa, uno de los que más se ha decantado editorialmente en defensa de Podemos, han ido pasando también los principales líderes políticos del partido, tanto a nivel nacional como autonómico.

Ha sido el caso, en los últimos meses, de Carolina Bescansa, Íñigo Errejón, Irene Montero, Pablo Echenique, Teresa Rodríguez o Miguel Vila, entre otros. Y en la misma línea, muchos de ellos -fundamentalmente Errejón, Bescansa y Montero- han tenido un papel protagonista en *El Programa de Ana Rosa*. A veces como tertulianos y otras, simplemente, como entrevistados.

Pablo Iglesias en la última entrevista con Pedro Piqueras. EE

La cadena dice que todos los grupos políticos están representados

Pese a la continua presencia de dirigentes de Podemos en los programas de Mediaset, algunos con exclusividad, la compañía dice que "la presencia de las principales fuerzas políticas es absolutamente equitativa y plural y se concreta en función de los temas que se vayan a tratar". Según Mediaset, "tanto en *El programa de Ana Rosa* como en *Las mañanas de Cuatro*, cada una de las principales fuerzas políticas cuenta con dos representantes de manera habitual, más allá de que cuenten de forma puntual con otros portavoces como invitados".

Comunicado remitido por Mediaset

elEconomista MADRID.

Ante la publicación el 12 de febrero de que Industria permitía a Mediaset saltarse las condiciones de la TDT, la cadena dice que "el acuerdo del Consejo de Ministros de 17 de abril de 2015, por el que se aprobó el pliego de bases del consurso público para la adjudicación de seis nuevas licencias de TDT establece en su base 26 lo siguiente: "La prestación del servicio de comunicación audiovisual televisiva deberá iniciarse en el plazo máximo de seis meses desde el otorgamiento de la licencia, alcanzando para ello la cobertura mínima del 50 por ciento de la población española".

Por lo tanto, hasta el momento en que finalice el plazo de seis meses legalmente establecido para el lanzamiento del nuevo canal, Mediaset podría no emitir nada, emitir una carta de ajuste o emitir uno de los canales que ya venía emitiendo. Si ha optado por esta última opción ha sido para incentivar la más rápida sintonización del nuevo canal, de forma que cuando éste comience su emisión dentro del plazo establecido, la gran mayoría de los monitores de televisión estén correctamente sintonizados".

En otro comunicado, el grupo dice que "la nota publicada por Mediaset, sobre el pliego de bases de la TDT, se limita a transcribir parcialmente la Base 26, es decir, aquella parte que ampara su conducta. La parte de la Base 26 que ha sido omitida, se refiere a los objetivos de cobertura poblacional que debe cumplir paulatinamente el nuevo canal; previsión que nada tiene que ver con el incumplimiento que se imputa a Mediaset. No hay en el Pliego de Bases ninguna norma que prohíba la iniciativa adoptada por Mediaset que, en todo caso, tiene como fin favorecer la correcta sintonización del nuevo canal que se dispone a lanzar".

El País
Madrid
19/02/16
Prensa: Diaria
Tirada: 297.445 Ejemplares
Difusión: 238.559 Ejemplares
Cód: 100426725
Página: 30
ón: CULTURA Valor: 32.832,00 € Área (cm2): 638,1 Ocupación: 67,53 % Documento: 1/1 Autor: ISABEL FERRER, La Haya La mejor imagen d Núm. Lectores: 1330000

***Esperanza en una nueva vida*, fotografía del australiano Warren Richardson en la frontera serbio-húngara, elegida como mejor imagen de 2015.**

Los refugiados protagonizan el World Press Photo

5.800 autores enviaron 83.000 imágenes

ISABEL FERRER, **La Haya**

La mejor imagen de 2015, según el premio World Press Photo, el más prestigioso galardón del fotoperiodismo mundial, aborda la crisis de los refugiados. Titulada *Esperanza en una nueva vida*, la firma el australiano Warren Richardson y muestra a un hombre entregando un bebé a otra persona a través del espino de una alambrada en Röszke, en la frontera entre Hungría y Serbia. El ganador es un *freelancer* que trabaja ahora en el este de Europa, y que recalca: "La Tierra no es una herencia de nuestros padres, sino un préstamo que entregaremos a nuestros hijos".

El jurado calificó su imagen como "clásica e intemporal". "Desprende una fuerza enorme en su sencillez, en especial porque la valla de alambre lo dice todo", según su presidente, Francis Kohn.

Los refugiados de Siria e Irak, esta vez llegados por mar, figuran también en la serie ganadora de la categoría de Noticias de Actualidad. Captados por el ruso Sergej Ponomarev para *The New York Times*, una de sus instantáneas presenta una barcaza con demasiadas personas que intenta ganar la orilla de la isla griega de Lesbos.

En la categoría de Gente se suceden menores refugiados, como una niña que se cubre la cara con un impermeable transparente. El autor es el esloveno Matic Zorman, y la pequeña estaba en un campo en Serbia.

Una víctima de los atentados de París, del español Daniel Ochoa de Olza.

El concurso seleccionó esta vez a sus ganadores entre las 82.951 imágenes enviadas por 5.775 profesionales de 128 países. No solo los primeros premios son especiales. En el apartado Temas Contemporáneos, por ejemplo, la estadounidense Adriane Ohanesian ha quedado en segundo lugar con la instantánea de Adam Abdel, un niño sudanés de siete años quemado por las bombas lanzadas por el Gobierno contra su pueblo, Burgu, en Darfur. En Naturaleza, otro australiano, Rohan Kelly, se ha llevado el primer premio por haber captado el momento en que una masa de nubes parece abalanzarse como un tsunami sobre la playa de Bondi, en Sídney, instantánea publicada por *The Daily Telegraph*.

Normas estrictas

En Gente, el español Daniel Ochoa de Olza logra dos premios: uno por su proyecto sobre las víctimas de los atentados de París de noviembre y la otra por sus imágenes de la fiesta popular de Las Mayas en Colmenar Viejo (Madrid).

Nacida en Holanda en 1955, la Fundación World Press Photo ha elaborado un código de conducta que exige a los autores "reflejar con fidelidad la escena captada para no engañar al público. No pueden preparar el escenario ni tampoco repetir tomas para que salga mejor". También deben ser "abiertos y francos al explicar cómo lograron captar la imagen". Los cambios de tono que alteren los colores originales no están permitidos.

Las normas exigen que la foto esté fechada, que explique lo que ocurre y dónde, además de describir el contexto. Explicar las circunstancias en las que fue conseguida resulta esencial.

Con la firmeza del jurado a la hora de decidir si las reglas han sido observadas, se espera evitar fiascos como el del año pasado (sobre las instantáneas de 2014), cuando el italiano Giovanni Troilo perdió un primer premio en la categoría de Temas de Actualidad, concedido a su reportaje de una decena de imágenes de la ciudad belga de Charleroi. Titulado *Ciudad negra*, incluía, sin embargo, una sacada en el suburbio de Molenbeek, en Bruselas. Al no haber informado a los jueces de que trabajó en más de un lugar, se quedó sin trofeo.

El sueco Paul Hansen, ganador de la mejor foto de 2012, fue investigado por el supuesto montaje de varias tomas (para conmover al espectador) de los cadáveres de dos niños llevados por sus padres en Gaza.

La exposición de los World Press Photo viaja por 45 países y es contemplada por una media de 3,5 millones de personas cada año.

Ara
Barcelona

19/02/16

Prensa: Diaria
Tirada: 23.210 Ejemplares
Difusión: 13.732 Ejemplares

Cód: 100424417

Página: 52

n: COMUNICACIÓN Valor: 2.677,00 € Área (cm2): 608,7 Ocupación: 60,15 % Documento: 1/1 Autor: ALBERT CASTELLVÍ ROCA BARCELONA Núm. Lectores: 105000

La foto d'un nadó refugiat guanya el premi World Press Photo

Warren Richardson rep el guardó per una imatge que no es va publicar

ALBERT CASTELLVÍ ROCA
BARCELONA

Una fotografia que resumeix el dramàtic periple dels refugiats sirians que intenten trobar acolliment a Europa s'ha endut el premi World Press Photo 2015. La imatge, obra del fotògraf australià Warren Richardson, mostra una persona passant un nadó a un home per sota d'una tanca filferrada situada a la frontera entre Sèrbia i Hongria. La fotografia (que l'ARA reprodueix avui a la portada) és en blanc i negre i va ser captada el 28 d'agost a la matinada prop de la ciutat sèrbia de Horgos, però, malgrat que la va fer de nit, el fotògraf va decidir no utilitzar el flaix per no alertar els agents de policia que patrullaven la zona per intentar evitar l'entrada dels refugiats a territori hongarès. "Vaig haver de fer servir la llum de la lluna", explica Richardson.

"La fotografia té molta força per la seva simplicitat", va explicar ahir el president del jurat i director de fotografia de l'agència France Presse, Francis Kohn. "Penso que és una foto molt clàssica, i al mateix temps és intemporal", va afegir. Vaughn Wallace, director adjunt de fotografia d'Al Jazeera America i també membre del jurat, considera que la foto guanyadora és "una imatge increïble de la crisi dels refugiats del 2015", i que és "increïblement potent visualment". "Hem vist milers d'imatges d'emigrants, però aquesta em va atrapar. Et fa parar i fixar-te en la cara de l'home, en el nen. Veus el filferro afilat i les mans que apareixen de la foscor", destaca.

Malgrat tot, la fotografia –que s'ha imposat també en la categoria de notícies d'actualitat– va passar totalment desapercebuda quan Richardson la va fer. El fotògraf, que treballa com a *freelance*, va enviar-la a diverses agències de notícies, però cap no la va comprar. "La vaig penjar a Facebook i 29 persones van clicar el botó "m'agrada", això va ser tot", recorda Richardson, que va explicar també que fins que no va descarregar la foto a l'ordinador, "quatre o sis dies després" d'haver-la fet, no es va adonar que hi apareixia un nadó.

01. La foto guanyadora. WARREN RICHARDSON / WORLD PRESS PHOTO

02. Tercer premi de temes actuals: una dona embarassada a la banyera. SARA NAOMI LEWKO / WORLD PRESS PHOTO

03. Tercer premi de notícies actuals: refugiats a la frontera turca. BULENT KILIC / WORLD PRESS PHOTO

El País
Madrid

19/02/16

Prensa: Diaria
Tirada: 297.445 Ejemplares
Difusión: 238.559 Ejemplares

Cód: 100426718

Página: 26

ión: OTROS Valor: 28.068,00 € Área (cm2): 526,8 Ocupación: 57,73 % Documento: 1/1 Autor: ROSARIO G. GÓMEZ, Madrid La retransmisió Núm. Lectores: 1330000

Centro de control de telecomunicaciones de la Sociedad Europea de Satélites en Múnich. / R. G. G.

Los Juegos Olímpicos de Río impulsan el desarrollo de la tecnología 4K, que multiplica por cuatro la calidad

Llega la televisión con la imagen perfecta

ROSARIO G. GÓMEZ, **Madrid**

La retransmisión en noviembre del Madrid-Barça no fue un partido más. La señal se produjo y se difundió en ultra alta definición, una tecnología que supone un salto de gigante en la calidad de las imágenes. Su resolución es cuatro veces superior a la alta definición (de ahí que sea conocida como 4K) gracias a los ocho millones de píxeles de las pantallas, que permiten observar texturas y detalles hasta ahora inimaginables. La UHD (siglas del inglés Ultra High Definition) se ensayará a gran escala en los Juegos Olímpicos de Río de Janeiro de agosto, aunque todos los agentes implicados en su desarrollo llevan años en pruebas. Además del fútbol, series con millones de seguidores se han puesto a tirar del carro de la televisión del futuro. La HBO, responsable de *Juego de tronos* y *The Wire*, ha anunciado que rodará sus ficciones en 4K y Netflix hará lo propio con su buque insignia, *House of Cards*.

Fashion One y Pearl TV se captan en España a través del satélite Astra

Para percibir en toda su magnitud el "visionado envolvente" que promete este sistema es necesario que el canal emita en ultra HD y que el usuario disponga de un receptor acorde. El año pasado se vendieron en todo el mundo más de 30 millones de estas pantallas. Los grandes fabricantes piensan ya en 4K. "Es una tecnología con mucho recorrido, por eso hemos apostado por ella en todos los ámbitos en los que desarrollamos nuestro negocio, tanto para los productos a nivel profesional como de consumo", explica un portavoz de Panasonic, cuyas cámaras AK-UC3000 se utilizaron en la emisión experimental del Madrid-Barça en Movistar TV.

Programación completa

Son todavía pocos, pero algunos canales ofrecen toda su parrilla con el sello 4K. En Europa, el operador de satélites SES, con sede en Luxemburgo, pone en el aire siete canales, que se pueden captar en España (en abierto, sin necesidad de abono a una plataforma) con una parabólica orientada al satélite Astra. Una de las ofertas más espectaculares distribuidas por esta compañía, aunque solo para EE UU, es una cadena de la NASA que muestra impresionantes vistas del planeta Tierra.

En todo el mundo, SES emite unos 20 canales en la tecnología más moderna. Son aún una pequeña parte de los 7.268 que difunde (de ellos, 2.230 en alta definición). El pasado septiembre lanzó Fashion One, el primero en 4K dedicado a la moda, que emite para Europa, Norteamérica y Latinoamérica. Después llegó Pearl TV, enfocado a la televenta. "La gente que compra por televisión quiere ver los detalles de un producto. En Pearl TV, la resolución es de tal calidad que en un pequeño bote de laca de uñas se puede leer hasta los componentes que aparecen en la etiqueta", explica un directivo del centro de gestión de telecomunicaciones de SES en Múnich, desde donde se vigila el intenso tráfico de señales de televisión que circulan por Europa.

De momento, el problema del 4K es el enorme ancho de banda que requiere. Dado que el espacio radioeléctrico es limitado, la TDT difícilmente podría albergar contenidos en esa definición: uno solo de estos canales necesita el mismo espacio que ocupan, por ejemplo, todas las cadenas de Atresmedia. El satélite sortea estas restricciones, pero para que sea asequible desde un punto de vista económico las señales tienen que viajar comprimidas. El desarrollo del 4K exige que los agentes implicados (fabricantes, radiodifusores, creadores) utilicen el mismo estándar. En 2020 se estima que en Europa 200 televisiones ofrecerán imágenes perfectas.

Los retos de de la industria

Contenidos. Los conciertos de rock de los grupos Linkin Park y Die Fantastichen Vier, en 2014, fueron las primeras emisiones en directo en ultra HD. La HBO rodará sus series en el nuevo formato. Grandes estudios de cine han remasterizado 1.200 películas.

Canales. El canal de moda Fashion One 4K se distribuye desde SES en América del Norte, Latinoamérica y Europa. En el Viejo Continente llega a 116 millones de hogares. En España se capta en abierto con parabólicas orientadas al satélite Astra.

Televisores. El año pasado se comercializaron alrededor de 30 millones de pantallas de ultra HD en todo el mundo y en 2020 se calcula que superarán en ventas a los de HD.

La Vanguardia.cat -Viure a Bcn
Barcelona
19/02/16
Prensa: Diaria
Tirada: 67.494 Ejemplares
Difusión: 57.891 Ejemplares
Cód: 100424090
Página: 10
Sección: COMUNICACIÓN Valor: 26.830,00 € Área (cm2): 940,9 Ocupación: 90,03 % Documento: 1/2 Autor: FRANCESC BRACERO Núm. Lectores: 740000

Els límits de la manipulació fotogràfica

Entre altres casos a World Press Photo hi ha hagut molt debat sobre els límits de la manipulació. En la primera, la controvèrsia va ser pel paper del fotògraf a l'hora d'ajudar una víctima. En la segona, el problema va ser l'excés de retoc amb Photoshop. En la tercera, la qüestió és que tot era un muntatge pensat per guanyar el premi.

KEVIN CARTER.

PAUL HANSEN

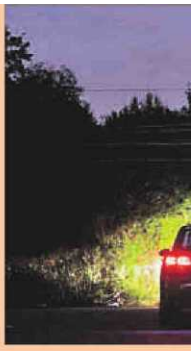

World Press Photo als refugiats

Un freelance australià guanya el primer premi amb una foto dramàtica

FRANCESC BRACERO
Barcelona

L'impacte visual és el primer en un premi World Press Photo. La foto del freelance australià Warren Richardson que li ha valgut el primer premi del certamen de fotografia periodística està feta gairebé de nit, amb molt poca llum. La imatge conté moltes zones borroses. El blanc i negre contribueix a fer que gairebé sembli d'una altra època. El drama dels refugiats, amb la imatge desesperada d'un home que passa una criatura per sota d'un filat mentre unes mans a l'altra banda reben el nen.

El jurat de l'edició 59 de World Press Photo ha retut homenatge d'aquesta manera als refugiats, que s'han convertit en un dels principals motius de discussió social a Europa. Richardson va fer la instantània a finals d'agost passat en un filat fronterer entre Sèrbia i Hongria. El reporter va passar cinc nits a la frontera amb un grup de sirians.

El fotògraf recorda que la nit en què va fer la foto premiada estava esgotat de seguir els refugiats en els seus intents de evitar la policia. Per no alertar els agents i delatar la presència dels refugiats, va evitar fer servir el flaix, per la qual cosa la imatge s'alimenta només de la llum de la lluna.

L'organització assegura que s'ha cuidat la veracitat de les fotos per evitar controvèrsies

El president del jurat i director de fotografia de l'agència France-Presse, Francis Kohn, va explicar ahir que la imatge de Richardson té una forta càrrega simbòlica gràcies al filat: "Ens va semblar que ho tenia gairebé tot per oferir un fort senyal visual del que està passant amb els refugiats. Crec que és una foto molt clàssica, i alhora és eterna. Retrata una situació, però la forma com s'ha fet és clàssica en el millor sentit de la paraula".

En l'elecció dels guanyadors el jurat de World Press Photo ha hagut d'analitzar més de 83.000 imatges enviades per 5.775 fotògrafs de 238 països. De tots, només 41, de 20 nacionalitats, han obtingut premi.

Hi figuren dos espanyols, Daniel Ochoa de Olza i Sebastián Liste. El primer va ser premiat en la categoria gent-històries pels seus retrats de les víctimes dels atemptats de París i també per un festival de primera a Colmenar Viejo (Madrid) sobre unes nenes que s'han d'estar quietes durant hores en un altar decorat per a una celebració tradicional.

Es dóna la circumstància que

WARREN RICHARDSON / WORLD PRESS / EFE

Un home passa un nadó per sota d'un filat a la frontera entre Hongria i Sèrbia a Röszke (Hongria) l'agost del 2015

Per què no va guanyar aquesta foto?

Si el 2015 va tenir una imatge d'impacte va ser la del nen Ailan Kurdi ofegat en una platja turca davant la presència del membre d'un equip de rescat. El concurs no busca imatges pel seu compte, sinó que necessita que la imatge sigui presentada. Malgrat tot, la imatge, que va alertar el món del drama, s'ha repetit amb 350 nens morts més d'ençà que es va fer aquesta foto.

NILUFER DEMIR / AFP

Ailan Kurdi ofegat a la platja

La Vanguardia.cat -Viure a Bcn
Barcelona
19/02/16
Prensa: Diaria
Tirada: 67.494 Ejemplares
Difusión: 57.891 Ejemplares
Cód: 100424090
Página: 11
Sección: COMUNICACIÓN Valor: 6.164,00 € Área (cm2): 216,2 Ocupación: 20,69 % Documento: 2/2 Autor: FRANCESC BRACERO Núm. Lectores: 740000

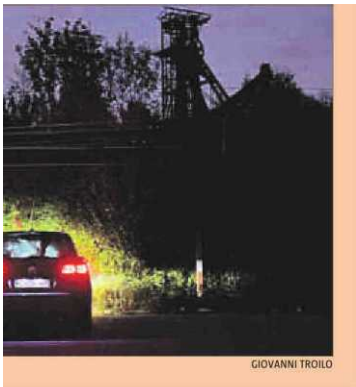
GIOVANNI TROILO

Daniel Ochoa de Olza ja va guanyar el premi el 2013 amb una foto del torero Juan José Padilla, que havia tornat a torejar després d'haver perdut la vista d'un ull i haver patit una paràlisi facial parcial a causa d'una enganxada del toro. La polèmica va envoltar aquesta foto en l'exposició World Press Photo a Barcelona quan la imatge del torero va ser retirada per l'Ajuntament de les banderoles sobre l'exposició.

Sebastián Liste va obtenir el tercer premi amb una sèrie d'imatges de la categoria vida quotidiana. El motiu de les seves instantànies va ser una iniciativa ciutadana en una favela del Brasil. En aquesta mateixa categoria, el primer premi va ser per al canadenc Kevin Frayer. La seva imatge, d'uns homes xinesos que empenyen una motocicleta amb carbó, davant un paisatge de xemeneies que treuen fum a

Daniel Ochoa de Olza guanya dos premis amb víctimes dels atemptats de París i una celebració popular

l'atmosfera, mostra la dependència de la Xina de l'energia del carbó i la contaminació i emissions de gasos amb efecte d'hivernacle que provoca aquesta situació.

El director gerent de la fundació World Press Photo, Lars Boering, va assenyalar que la convocatòria d'aquesta edició és la que ha registrat més fotògrafs i entrades en tota la història del popular i prestigiós concurs establert a Amsterdam (Holanda). "Com a organització –va assenyalar–, estem encantats amb el resultat que ha decidit aquest jurat independent i estem llestos per presentar una exhibició d'imatges meravelloses i poderosesa una audiència global que pugui creure en el que veu".

En les últimes edicions ha crescut la controvèrsia sobre els límits de la utilització del software per retocar i millorar les fotografies. En deu dies es publicarà un informe detallat sobre el procés de verificació. "Veiem que els fotògrafs –va apuntar Boering– estan tan compromesos com nosaltres a proporcionar imatges precises i reals sobre els esdeveniments i temes més importants del món".●

La Vanguardia.cat -Què fem?
Barcelona
19/02/16
Prensa: Semanal (Viernes)
Tirada: 67.494 Ejemplares
Difusión: 57.891 Ejemplares
Cód: 100426179
Página: 21
Sección: CULTURA Valor: 5.148,00 € Área (cm2): 451,4 Ocupación: 53,62 % Documento: 1/1 Autor: L.ANTÚNEZ Núm. Lectores: 740000

agenda

CULTURA VISUAL 'INDIE'
Concerts i cartells han format sempre un binomi indissoluble. Si bé les xarxes socials han abocat els flyers pràcticament a la desaparició, el mateix podria haver passat amb els cartells. Però no ha estat així, i la mostra BSUAL, que es presenta en el marc del festival de música Cara-B, en deixa constància. Cinquanta cartells de concerts fets en l'últim any recorren l'imaginari visual independent i underground de Catalunya, Espanya i Mèxic. Hi participen artistes i dissenyadors com L'Anacrònica, Pol Rodellar, Zinético, Malva García i Enric Badrinas, entre molts d'altres.
CARA B. FABRA I COATS. SANT ADRIÀ, 20. BARCELONA. 19 I 20 DE FEBRER. ● **Festivalcarab.com**

Cartell de Daniel Salest.

En honor a la memòria col·lectiva

LA BIBLIOTECA JAUME FUSTER RECUPERA EL TREBALL PERIODÍSTIC DEL FOTÒGRAF PACO ELVIRA

L. ANTÚNEZ

El periodista **Joaquim Noguero** ha volgut recuperar la memòria gràfica d'un dels millors fotoperiodistes del nostre país: **Paco Elvira**. I ho fa amb l'exposició *Paco Elvira, vist i llegit*, que recull part del llegat fotogràfic d'aquest barceloní que va agafar la càmera per retratar la **lluita universitària** en els darrers anys del franquisme i va acabar construint una sòlida trajectòria de més de quaranta anys dedicats al periodisme gràfic d'investigació.

Una carrera que es va veure truncada per la seva mort accidental a la roca de **la Falconera**, al massís del Garraf, un dels seus llocs preferits i escenari de la seva novel·la *Un día de mayo*, publicada el 2011, dos anys abans de morir.

Elvira va ser reporter gràfic en revistes com ***Primera Plana*** i ***Interviú*** i va col·laborar en diaris com *La Vanguardia* i *El Periódico de Catalunya*, a més d'altres capçaleres del país, on va retratar **la Transició espanyola**.

Miners del carbó després de finalitzar el torn de treball a la mina de La Camocha, a Gijón (1978).

Un país en transformació

D'aquesta època ens queda la seva mirada ferma sobre el **terrorisme d'ETA**, els jornalers andalusos, les vagues obreres, les conseqüències de l'atur, **les reconversions industrials**, les condicions de treball dels miners espanyols i els afectats pel cas de l'oli de colza, entre molts altres temes que van esdevenir notícia gràcies a les seves fotografies.

"El mètode d'Elvira consisteix a **fondre's en una realitat** fins a comprendre-la. Discret i sigil·lós, professional agut, s'apropa a qui retrata i hi empatitza, lluny de cap pretesa objectivitat amoral", diu Noguero. Un mètode que també el va portar a **recórrer el món** per fer-nos arribar imatges de la Xina de Mao, on va viatjar al costat del seu amic i periodista **Xavier Vinader**, dels enfrontaments a la Irlanda de l'IRA, i dels conflictes a Croàcia i a **la frontera de Kosovo** durant la guerra dels Balcans, entre d'altres.

PACO ELVIRA, VIST I LLEGIT

BIBLIOTECA JAUME FUSTER. PL. DE LESSEPS, 20-22. BARCELONA. FINS AL 31 DE MARÇ. DL. I DS., DE 10 A 14H I DE 16 A 21H; DT., DC., DJ. I DV., DE 10 A 21H. ● **Barcelona.cat/biblioteques**

Segre
Lérida
19/02/16
Prensa: Diaria
Tirada: 6.299 Ejemplares
Difusión: 5.063 Ejemplares
Cód: 100440411
Página: 46
Sección: CULTURA Valor: 1.962,00 € Área (cm2): 494,1 Ocupación: 49,06 % Documento: 1/1 Autor: ANNASÀEZ Núm. Lectores: 78000

ENTREVISTA

«L'actual 'fast food' periodístic passarà i es tornarà al text llarg»

Lluís Foix

| PERIODISTA I ESCRIPTOR |

El periodista de la vall del Corb narra a 'Aquella porta giratòria' la història de 'La Vanguardia' del 1969 al 1983, "que també és la història del país"

ANNA SÀEZ

Va començar des de molt avall i va arribar a ser director. Lluís Foix (Rocafort de Vallbona, 1943) va guanyar el premi Josep Pla amb la segona part de les seues memòries, *Aquella porta giratòria*. Una història de *La Vanguardia*, que també és la història del país entre els anys 1969 i 1983.

El periodisme ha canviat molt des que va creuar per primera vegada la porta giratòria del carrer Pelai?

El periodisme no ha canviat, el que ha canviat radicalment és la societat, la manera de comunicar-nos. Les distàncies són les mateixes, però l'espai ha desaparegut. Pots escriure des de qualsevol indret del món i compartir-ho a l'instant. Però l'ofici és el mateix: explicar el que passa i fer-ho cuidant el llenguatge. Actualment s'estila un periodisme curt que busca gairebé més l'eslògan que el titular. A mi em sembla discutible. Això és *fast food*. Jo crec que es tornarà al periodisme d'històries llargues. El del *New Yorker*. O el de la premsa alemanya, que no entén els nostres textos de vint línies. La immediatesa fa que reflexionem menys.

L'any 1969 era necessari saber llegir –i escriure– molt entre línies.

Totalment. No podies escriure tot el que sabies i havies d'enginyar-te-les per no tenir problemes. Però a les redaccions estàvem ben informats. La meua primera feina a *La Vanguardia* va ser traduint el *New York Times*, que ens arribava per teletip. Molts intel·lectuals passaven per la redacció per estar al dia del que passava a Espanya a través del que publicava un diari americà.

LLEONARD DELSHAMS

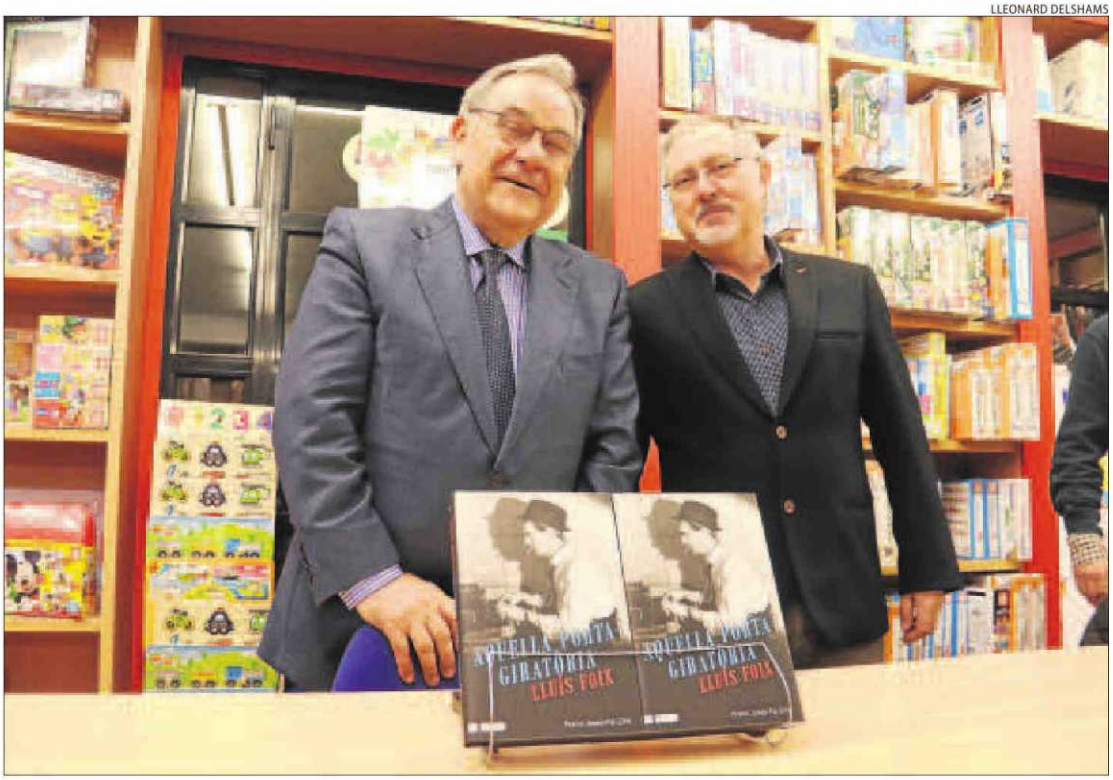

Presentació a Lleida ■ El director executiu de SEGRE, Juan Cal, va ser l'encarregat de presentar ahir a la llibreria Caselles el llibre de Lluís Foix *Aquella porta giratòria* (Destino), premi Josep Pla. Foix, natural de Rocafort de Vallbona, mai s'oblida de Ponent en les seues promocions literàries.

> «Els periodistes escrivim el primer esborrany de la història»

Els bons temps durant els quals periodisme i cultura anaven de la mà.

Els periodistes escrivim el primer esborrany de la història i hauríem de ser cultes en el sentit que Josep Pla donava a la cultura: som els encarregats de posar les coses al seu lloc, d'ordenar el món.

Ha exercit de corresponsal a la guerra de les Malvines, a la invasió soviètica de l'Afganistan... I sense internet!

Era una odissea. Comptaves amb una xarxa de contactes que sabien que els faries arribar la feina d'alguna manera. Et plantaves a l'aeroport i li donaves la informació que havies preparat a un perfecte desconegut, que havia de trucar a un d'aquests contactes per passar-li la teua feina. Amb el temps descobreixes que se't van escapar moltes coses, encara que complissis els requisits del bon periodista: ser incrèdul, dubtar i preguntar. Però vam ser uns privilegiats. Hi va haver un temps durant el qual els corresponsals érem els aristòcrates del periodisme.

Hi haurà un tercer volum de les memòries?

És aviat per parlar del tema, però tinc ganes d'explicar la meua visió del món. No faig història ni tampoc unes memòries tradicionals. Però vull explicar com vaig viure la guerra freda o l'ascens al poder de Margaret Thatcher o Ronald Reagan.

Expansión (Cataluña)
Barcelona
19/02/16
Prensa: Diaria
Tirada: 8.450 Ejemplares
Difusión: 5.853 Ejemplares
Cód: 100423999
Página: 1
Sección: CATALUÑA Valor: 64,00 € Área (cm2): 12,0 Ocupación: 1,38 % Documento: 1/2 Autor: Eric Galián. Barcelona Núm. Lectores: 201000

Cultura La industria audiovisual empieza a levantar cabeza tras caer un 40% P8

Expansión (Cataluña)
Barcelona
19/02/16
Prensa: Diaria
Tirada: 8.450 Ejemplares
Difusión: 5.853 Ejemplares
Cód: 100423999
Página: 8
Sección: CATALUÑA Valor: 4.306,00 € Área (cm2): 805,9 Ocupación: 92,6 % Documento: 2/2 Autor: Eric Galián. Barcelona Núm. Lectores: 201000

OCIO Y CULTURA

LA INDUSTRIA AUDIOVISUAL CATALANA EMPIEZA A DAR SEÑALES DE RECUPERACIÓN TRAS DERRUMBARSE DURANTE EL PERIODO 2008-2013. SEGÚN LA GENERALITAT, EN EL TERCER TRIMESTRE DE 2015 SE HAN INCREMENTADO POR TRES LOS INICIOS DE RODAJES CON RESPECTO AL AÑO ANTERIOR.

El audiovisual coge aire tras caer un 40%

Eric Galián. Barcelona

Cambio de ciclo en el sector audiovisual. Tras hundirse un 40,6% en Catalunya durante el periodo 2008-2013, empiezan a aparecer señales de recuperación en la industria, pese a que todavía no hay datos oficiales. "En el tercer trimestre de 2015 se multiplicó por tres el inicio de rodajes de películas con respecto al mismo periodo del año anterior", señaló ayer Jordi Sellas, director general de Empreses Culturals de la Generalitat, durante la presentación de un informe sobre el sector elaborado por el Clúster Audiovisual de Catalunya (CAC).

Sellas contrapuso el "momento apocalíptico" que atravesó la industria hasta 2013, con los dos últimos años de cierta recuperación. "Es uno de los sectores, tras la construcción, que más ha sufrido la crisis", afirmó Xavier Guitart, presidente del CAC. Lo cierto es que su valor añadido bruto (VAB) –una magnitud similar al PIB, pero que no incluye los impuestos indirectos a la producción– se situó en los 513 millones de euros, en 2013, 351 millones menos que en 2008.

En los primeros años de recesión, el sector audiovisual suponía el 0,44% del total de la economía catalana. El hundimiento de la actividad se aprecia al comprobar que cinco años después tan sólo significaba el 0,28%. Dentro de la propia industria audiovisual, la producción de películas supone el 44% del sector. Por detrás, se sitúan la programación y emisión –29%–, la distribución y exhibición –20%– y la radiofusión –7%–. Ninguno de estos sectores resistió los efectos de la recesión y tuvieron descensos de entre el 36% y el 57%.

Desaparición de empresas

La caída de la actividad se tradujo en una contracción del tejido sectorial, con la desaparición de 426 empresas, hasta situarse en 1.628 compañías. Pese a los cierres, el sector se ha concentrado y el empleo ha mantenido el tipo, al caer un 15,5%, por debajo de la media de la economía catalana, que fue del 17,1%.

Rodaje de 'Ocho apellidos catalanes', en la localidad de Monells (Baix Empordà).

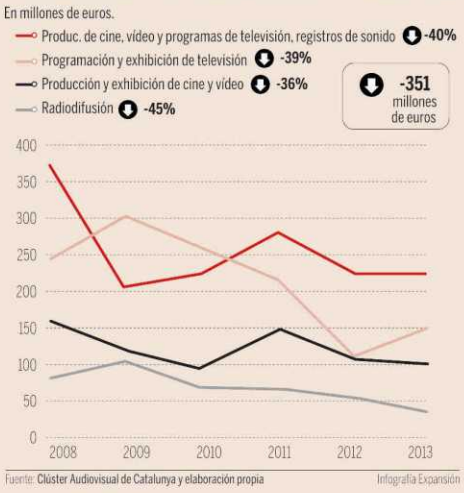

"Lo que se ha podido constatar es que las actividades audiovisuales en Catalunya y España son más sensibles a los ciclos económicos", recalcó Marta Llatcha, técnica del Departament de Cultura, que colabora en el estudio. Una explicación puede hallarse en la poca costumbre que tienen los consumidores españoles de invertir en ocio y actividades culturales. De hecho, en Catalunya se gasta un 3,3% más que en las principales economías europeas en gastos fijos del hogar, como agua, gas o luz. El desembolso en hoteles y restauración también es mayor que en el resto de Europa. Mientras que en la media de los países de la UE, el 8,5% del presupuesto de los hogares se destina a ocio y cultura, en Catalunya es tan sólo del 6,9%, y en España del 6,6%.

Llatcha: "Las actividades audiovisuales son más sensibles a los ciclos económicos"

Xavier Cubeles, investigador de Eurecat experto en industrias culturales y profesor de economía en la Universitat de Barcelona (UB) comparó, además, la industria audiovisual con otros sectores estratégicos de la economía. "Los 3.000 millones que generó el sector audiovisual español en 2013 no se encuentran lejos de la entidad económica que tienen otras industrias como la automoción", argumentó. Cubeles aconsejó que, para que la industria audiovisual entre en un círculo virtuoso y la recuperación se consolide, es necesario que se creen modelos de negocio con nuevas prácticas y una oferta que atraiga a los consumidores.

Cubeles: "Que el sector audiovisual se financia con subvenciones es sólo un tópico"

Subvenciones

"El tópico de que las actividades culturales, donde se engloba al sector audiovisual, se financian con subvenciones es falso: lo hacen con el consumo de las familias", aduce Cubeles.

Lo cierto es que las subvenciones otorgadas por el Institut Català d'Empreses Culturals (Icec) no han dejado de disminuir en los últimos años. En 2011 se repartieron 14,1 millones de euros en ayudas, mientras que en 2014 la cantidad fue de tan sólo 6,8 millones.

En el conjunto español, esa tendencia no ha sido la misma, ya que el Instituto de la Cinematografía y de las Artes Visuales (Icaa), que se encarga de asignar las ayudas, pasó de otorgar 34 millones de euros en 2013 a 64,7 millones un año después. La mayor parte de este capital fue destinado a la producción de películas.

Datos esenciales

- La industria cultural genera 3.470 millones de euros en Catalunya, de los que 513 millones corresponden al sector audiovisual.
- Las industrias audiovisuales catalanas suponen el 17,3% del conjunto del mercado español.
- Madrid cuenta con 1.268 empresas más que Barcelona. Ambas ciudades concentran el 53% del sector en España.
- Durante los peores años de crisis económica, Reino Unido o Alemania incrementaron el PIB audiovisual en más de un 40%.
- La caída de la actividad audiovisual en un 40,6% fue prácticamente el doble que la de España, que se situó en el 21,5%.
- En 2013, la industria audiovisual de Catalunya contaba con 11.503 trabajadores, el 97% de los cuales eran asalariados.
- La recaudación de las salas de cine catalanas en 2014 fue de 109 millones de euros, muy lejos de los 140 millones cosechados en 2008.
- Las subvenciones al sector audiovisual por habitante son de 3,1 euros. En países como Dinamarca o Francia superan los 10 euros por habitante.

El País
Madrid

19/02/16

Prensa: Diaria
Tirada: 297.445 Ejemplares
Difusión: 238.559 Ejemplares

Cód: 100426776

Página: 47

ión: OTROS Valor: 18.932,00 € Área (cm2): 368,0 Ocupación: 38,94 % Documento: 1/1 Autor: RICARD GONZÁLEZ Confidente de presidente Núm. Lectores: 1330000

Mohamed Heikal, en septiembre de 2015. / AHMED ABD EL-LATIF (AP)

Mohamed Heikal, decano del periodismo árabe

Fue durante décadas el cronista más influyente de Egipto

RICARD GONZÁLEZ

Confidente de presidentes, analista político e incluso ministro sin cartera, Mohamed Hasanein Heikal fue el periodista más influyente de Egipto durante buena parte de sus siete décadas en la profesión. Gracias a su extensa red de contactos, tanto dentro como fuera del país, Heikal se convirtió en un cronista de excepción de la atribulada historia contemporánea del mundo árabe, si bien siempre desde un punto de vista cercano al poder, sobre todo durante la era del presidente Gamal Abdel Náser. Falleció el pasado miércoles en El Cairo a la edad de 92 años después de complicaciones derivadas de una enfermedad de riñón que le obligaba a someterse a diálisis periódicas.

Nacido el 23 de septiembre de 1923 en el seno de una familia de mercaderes del delta del Nilo, inició su carrera en el mundo del periodismo cubriendo la II Guerra Mundial en el norte de África para un modesto diario en lengua inglesa, el *Egyptian Gazzette.* Tras haber seguido la guerra de Corea y la elección de J. F. Kennedy, su vida cambió tras el triunfo de la Revolución de los Oficiales Libres, liderado por su íntimo amigo Abdel Náser, a quien conoció en las trincheras de la primera guerra árabo-israelí. Los dos fueron inseparables hasta la muerte del mítico *raïs,* que le incluyó en su gabinete en los preparativos de la guerra de 1967, que concluyó con una humillante derrota para Egipto.

Entre 1957 y 1974 fue el director del diario oficialista *Al Ahram,* junto con la radio La Voz de los Árabes, una de las principales herramientas de propaganda del régimen panarabista. Su columna de opinión de los viernes, titulada *Francamente,* se convirtió en un punto de referencia. Padre del llamado periodismo literario egipcio, y poseedor de un afinado sentido analítico, Heikal narró desde una posición privilegiada los diversos conflictos bélicos que sacudieron Oriente Medio durante la guerra fría.

El sucesor de Náser, Anuar el Sadat, le relevó al frente de *Al Ahram* en 1974, apartándole de los cenáculos del poder. Su distanciamiento del presidente egipcio le llevó a la cárcel en 1981, junto con centenares de activistas e intelectuales disidentes, tan solo unos meses antes de su magnicidio por haber firmado la paz con Israel. Autor de más de 40 obras, Heikal ofreció una ácida evaluación de la presidencia de Sadat en el libro *El otoño de la furia. El asesinato de Sadat,* considerada una de sus principales obras.

Su relación con Hosni Mubarak fue más distendida, pero no recuperó el rol de confidente del que había gozado con Náser. En 2012, un año después de la revolución que derrocó al tercer general en asumir de forma consecutiva las riendas del país, Heikal publicó un libro muy crítico sobre el legado del entonces apodado "último faraón": *Mubarak y su era.* El veterano periodista continuó activo hasta sus últimos días, concediendo entrevistas e incluso asesorando al actual presidente de Egipto, el mariscal Abdelfatá al Sisi, cuyo golpe de Estado depuso al islamista Mohamed Morsi, primer presidente electo de Egipto. No en vano, sobre todo al inicio de su presidencia, Al Sisi quiso labrarse la imagen de auténtico heredero de Gamal Abdel Náser.

Regió7
Barcelona

19/02/16

Prensa: Diaria
Tirada: 7.026 Ejemplares
Difusión: 5.756 Ejemplares

Cód: 100437825

Página: 19

cción: OPINIÓN Valor: 1.047,00 € Área (cm2): 317,3 Ocupación: 37,52 % Documento: 1/1 Autor: A TORT I A DRET Xavier Domènech periodis Núm. Lectores: 55000

A TORT I A DRET

Xavier Domènech PERIODISTA xdomenech@regio7.cat

UNA FOTO NUA QUE ENS DESPULLA

La foto guanyadora del World Press obre el calaix del que ens fa nosa saber, i deixa sortir les seves agulles que punxen. Ho fa amb la força de la seva senzillesa, amb una sobrietat que ens prohibeix distreure'ns en detalls

La foto guanyadora del World Press Photo, màxima distinció del fotoperiodisme mundial, ha estat enguany una imatge en blanc i negre, amb moltes parts desenfocades i poc detall, com podeu veure a la contraportada d'aquest diari. Però que transmet molta veritat. Tanta, que el seu impacte no disminueix quan se n'aparta la vista, sinó que creix a dins nostre, perquè és una imatge que ens obliga a completar-la a la ment.

És la imatge d'un home que passa un nadó per la tanca de filferro d'una frontera. Hi ha una mínima obertura en el filat ple de fulles d'acer que tallen i escorxen, i l'home allarga els braços amb el menut, o menuda, cap a unes mans que l'esperen a l'altra banda. És de nit. És un pas clandestí a la llum de la lluna, i el fotògraf usa només aquesta escassa il·luminació natural. Qualsevol làmpada, qualsevol cop de flaix, delataria els passants clandestins. I no pot fer una llarga exposició, perquè el subjecte es mou. Per això només està ben enfocada una part de la imatge, i per això la resolució és baixa. Es podria considerar tècnicament deficient. Però té tota la força que es pot demanar a una imatge d'actualitat que vulgui retratar una situació humana. Una situació que és ella mateixa tenebrosa, mal il·luminada, mal enfocada, perquè els qui podrien fer-la bella i lluminosa miren cap a una altra banda.

És una imatge que adquireix el seu valor perquè qui la mira està al cas del seu context. El drama dels refugiats, que per centenars de milers fugen de les guerres, aquestes guerres que assolen territoris ben propers i amb les quals el governs del Primer Món juguen als escacs a costa de tantes vides. Els refugiats, molts d'ells pares i mares joves i espavilats, que podrien enriquir el seu país amb la seva feina i preparació, i que en canvi han de travessar com poden una frontera rere l'altra, un filat rere l'altre, de camp d'acolliment en camp d'acolliment, per acabar rebent les males mirades d'unes poblacions sorpreses i espantades per la inesperada allau de desconeguts.

És la captura nua d'un instant que representa tota una història, tot un món. El nostre món. La nostra responsabilitat

Tot això és a la foto en la mesura que som capaços de veure-ho, i ho veiem perquè ho sabem, però ho hem guardat en el calaix mental del que fa nosa. La imatge obre aquest calaix i deixa sortir les seves agulles que punxen. I ho fa amb la força de la seva senzillesa, amb una sobrietat que ens prohibeix distreure'ns en detalls. És la captura nua d'un instant que representa tota una història, tot un món. El nostre món. La nostra responsabilitat.

La Mañana
Lérida
19/02/16
Prensa: Diaria
Tirada: 2.880 Ejemplares
Difusión: 2.126 Ejemplares
Cód: 100426979
Página: 45
Sección: CULTURA Valor: 1.015,00 € Área (cm2): 310,3 Ocupación: 30,98 % Documento: 1/1 Autor: ANNA MORA annamora@lamanyana.es Núm. Lectores: 41000

Lluís Foix traspasa `Aquella porta giratòria' para recordar el periodismo de los años 70

El periodista presenta en Lleida la segunda parte de sus memorias, ganadora del Premi Josep Pla

ANNA MORA
annamora@lamanyana.es
Lleida

Con *La marinada sempre arriba*, Lluís Foix (Rocafort de Vallbona, 1943) se estrenó en el género de la novela y viajó hacía su niñez en la posguerra de la Vall del Corb. Tres años después, el veterano periodista ha escogido *Aquella porta giratòria* (Destino, 2016) como el vehículo que le permite entrar y salir de la redacción de *La Vanguardia* del año 1969 hasta el 1983 y retratar una época concreta del periodismo y de sus gentes.

"Son vivencias de unos años muy singulares del periodismo en las que intento crear la atmósfera de aquella época: una manera de trabajar muy artesanal y pausada, en la que el télex era fundamental", recordó ayer Foix, de promoción en Lleida. Y añadió: "La gente fumaba, bebía y hablaba mucho, eran personas muy leídas y cultas".

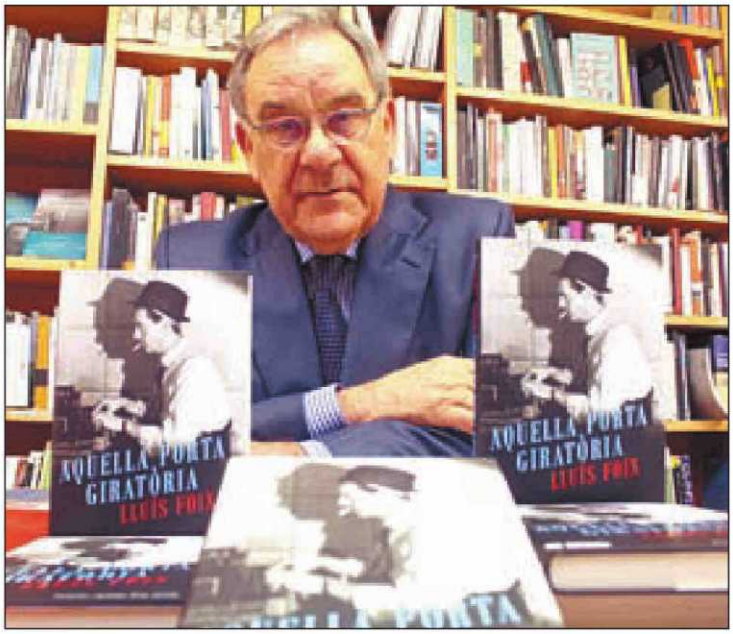

FOTO: Tony Alcántara / Lluís Foix presentó ayer su libro en la Caselles

En estas páginas, el ganador del Premi Josep Pla 2016 construye la segunda parte de sus memorias, muy vinculada a un rotativo del que él también fue director adjunto y subdirector. Por esta puerta literaria desfilan ahora anécdotas, redactores y corresponsales, aunque también silencios. Personas que han configurado el universo de un diario que, según Foix, "se ha mantenido durante 135 años". Uno de los episodios de la obra que destacó ayer su autor es el enfrentamiento con Gaziel y los propietarios del periódico, los sucesivos movimientos internos que nutrían los cambios de director o la relación con Jordi Pujol "singular y combulsa".

Un homenaje a los "periodistas de raza". Aunque la puerta de la calle Pelai ya no se mueve, este oficio sigue intacto en cada una de las puertas que se abren a diario para escribir y cultivar el buen periodismo.

La Vanguardia.cat -Viure a Bcn
Barcelona
19/02/16
Prensa: Diaria
Tirada: 67.494 Ejemplares
Difusión: 57.891 Ejemplares
Cód: 100424092
Página: 11
Sección: COMUNICACIÓN Valor: 7.876,00 € Área (cm2): 276,2 Ocupación: 26,43 % Documento: 1/1 Autor: CRÍTICA DE TV Jordi Balló Núm. Lectores: 740000

CRÍTICA DE TV

Jordi Balló

Promoure la transgressió

En el document sobre la *Norma reguladora del procediment de selecció i contractació de continguts audiovisuals* que acaba de fer públic la CCMA hi apareix una descripció dels valors que han de tenir els programes que s'emetin als diferents canals de Televisió de Catalunya. Convé aturar-se un moment en la part que el document dedica al Canal 33, perquè és probablement el que ha estat més devaluat en els darrers anys, sotmès a una precarietat que té uns efectes devastadors sobre la televisió entesa com a motor de creació cultural.

En concret, els punts que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) considera prioritaris sobre totes les produccions que aspirin a formar part del Canal 33 són: 1. projecció de la cultura pròpia i internacional; 2. innovació i transgressió en els formats audiovisuals; 3. informació cultural i debat d'idees; 4. plataforma de productes de la indústria cultural catalana; 5. atenció a esdeveniments, concerts i espectacles, i 6. descoberta del territori.

És fàcil deduir que, tot i les insuficiències actuals, el Canal 33 presta més atenció als apartats de projecció i informació que no pas als que són pròpiament innovadors en el camp del llenguatge televisiu. Però és interessant, i és bo que se sàpiga, que un dels objectius principals és també el del punt 2, la recerca de formats audiovisuals "innovadors i transgressors", un aspecte inexistent en la programació actual.

De fet, aquest concepte transformador es podria aplicar transversalment a les altres categories, trencant les formes canòniques d'informar sobre la cultura o de retransmetre esdeveniments. Però val la pena concentrar-se d'entrada en la promesa de materialització d'aquests nous formats, que ho han de ser per la seva capacitat de sorpresa, sense necessitat que trobin el seu sentit en la funció informativa. Si ara s'obre aquest període d'impuls i

La recerca de formats audiovisuals "innovadors i transgressors" és inexistent a la programació actual del Canal 33

transparència, serà necessari comprovar, a final de temporada, quines passes concretes s'han fet en aquest terreny i de quins formats "innovadors i transgressors" podem disposar per a les sessions venidores.

En el mateix document, i en la part dedicada a les funcions de TV3, s'al·ludeix a la necessitat que la cadena principal i generalista promogui l'atenció sobre programes més minoritaris que es produeixin en les altres cadenes de la Corporació. Tinc ganes de comprovar com es multiplica aquesta pràctica en situacions com que el presentador d'un *Telenotícies* ens anunciï l'emissió d'un programa innovador del Canal 33, provocant interès i misteri. És a dir, a l'estil de com dimecres passat Toni Cruanyes va anunciar, sense moure's de TV3, l'emissió d'*El foraster* dedicat a Castellar de n'Hug tot dient que era un poble on la majoria dels habitants duien el mateix cognom. Per uns moments va semblar que assistiríem a un episodi empeltat dels contes de García Márquez o de la sèrie *Doctor en Alaska*, encara que en el moment de la realitat tot va ser més prosaic. Però l'anunci estava fet, i bé que devia funcionar. Doncs que apliquin aquesta publicitat incisiva als models transgressors, que bona falta que ens fan.

Ara
Barcelona

19/02/16

Prensa: Diaria
Tirada: 23.210 Ejemplares
Difusión: 13.732 Ejemplares

Cód: 100424224

Página: 50

ión: COMUNICACIÓN Valor: 1.027,00 € Área (cm2): 222,9 Ocupación: 23,08 % Documento: 1/1 Autor: 8 al dia es va estrenar el 12 de setembr Núm. Lectores: 105000

Josep Cuní presenta *8 al dia*, que avui celebra les mil edicions. JORDI PIZARRO

'8 al dia' arriba als mil programes camí de la seva millor temporada

El programa de 8TV *8 al dia* arriba avui a l'edició número 1.000. L'espai celebra aquesta efemèride just a l'equador de la cinquena temporada, que de moment va camí de convertir-se en la millor de la seva història: des del setembre, el programa presentat per Josep Cuní acumula una mitjana de 200.000 espectadors cada vespre, una xifra que supera les 188.000 persones amb què es va tancar el curs passat, el millor fins ara. En termes de *share*, aquesta temporada obté de moment un 7,8% i se situa lleugerament per sota de l'anterior, en què va arribar al 7,9%. Aquesta tardor, a més, l'espai va aconseguir batre tots els seus registres gràcies al cara a cara entre Oriol Junqueras i José Manuel García-Margallo, que va arribar als 892.000 espectadors i al 28,2% de quota de pantalla quatre dies abans de les eleccions del 27-S.

El programa d'aquest vespre mantindrà l'estructura habitual, però des d'avui fins divendres vinent l'espai emetrà breus vídeos en què personalitats com Carles Puigdemont, Ada Colau, Esperanza Aguirre, Lluís Martínez Sistach i Josep Maria Bartomeu felicitaran l'equip per haver assolit aquesta fita.

8 al dia es va estrenar el 12 de setembre del 2011, quan Cuní va arribar al canal del Grupo Godó procedent de TV3. Tot i que encara està molt lluny de descavalcar el *Telenotícies* com a referent informatiu del vespre a Catalunya, l'espai ha aconseguit fer-se un lloc i sovint se situa entre les tres opcions més vistes a l'entorn de les 21.00. ***A.C.R.***

La Vanguardia.cat
Barcelona

19/02/16

Prensa: Diaria
Tirada: 67.494 Ejemplares
Difusión: 57.891 Ejemplares

Cód: 100425267

Página: 62

Sección: ECONOMÍA Valor: 6.204,00 € Área (cm2): 216,8 Ocupación: 20,82 % Documento: 1/1 Autor: BARCELONA Redacció Núm. Lectores: 740000

L'audiovisual agafa embranzida després de la crisi

El sector creix el 2015 i els rodatges es tripliquen en l'últim trimestre

PERE FRANCESCH / ACN

Acte de presentació de la Radiografia de l'Audiovisual

BARCELONA Redacció

El sector audiovisual català va començar a remuntar el vol al llarg de l'any passat després d'una dura caiguda del 40% del seu valor econòmic durant els anys de crisi.

"L'augment de la inversió publicitària el 2015, la implantació de la taxa audiovisual als operadors de telecomunicacions per finançar la llei del cinema i el clima constatat entre les empreses són els indicadors" de la remuntada, va assegurar ahir Xavier Guitart, president del Clúster Audiovisual de Catalunya.

L'entitat va presentar ahir al Cercle d'Economia la "Radiografia econòmica de la indústria audiovisual de Catalunya". Segons el document, que va presentar Joan Rosés, clúster mànager de l'entitat, "més d'11.000 persones tenen una feina al sector audiovisual, en 1.600 empreses, que generen 513 milions de valor afegit brut, un 0,28% del total de l'economia catalana". La crisi ha castigat durament el sector, però els seus representants es plantegen recuperar les posicions perdudes i situar-lo al mateix nivell que abans de la crisi, quan representava el 0,45%, un percentatge comparable amb el de països com Dinamarca, Àustria o Holanda.

En termes comparatius, durant la crisi el pes econòmic de l'audiovisual català ha caigut el doble que a la resta d'Espanya, especialment a Madrid, amb només un 21% de retrocés.

Jordi Sellas, director general de Creació i Empreses Culturals, va apostar per la millora del sector: "L'últim trimestre del 2015 s'ha multiplicat per tres l'índex de rodatges respecte a l'últim trimestre de l'any anterior". També va avançar que la nova taxa audiovisual permetrà triplicar els fons per al sector.●

El Mundo
Madrid

19/02/16

Prensa: Diaria
Tirada: 217.959 Ejemplares
Difusión: 149.684 Ejemplares

Cód: 100424180

Página: 56

Sección: COMUNICACIÓN Valor: 8.390,00 € Área (cm2): 162,4 Ocupación: 19,42 % Documento: 1/1 Autor: ALBERTO ROJAS Núm. Lectores: 874000

ALBERTO ROJAS

Aylan Kurdi, la verdadera foto del año

Sólo puede haber dos razones por las que la fotografía del niño Aylan Kurdi no ha sido premiada como foto del año en el World Press Photo. La primera: que la autora de la instantánea, la turca Nilüfer Demir, no la presentó al certamen, algo bastante extraño. La segunda: que el jurado se ha vuelto loco. Parecía claro que la foto del año sería sobre refugiados, pero muchos pensaban que la merecía Demir y su niño muerto en la playa. La imagen ganadora, del australiano Warren Richardson, es una imagen con una composición incuestionable, que cuenta una historia, esa Europa blindada a la que intentan llegar los refugiados sirios, iraquíes o afganos a pesar de las concertinas. Está algo desenfocada, pero eso no la hace peor foto, más bien al contrario. Da sensación de movimiento, de urgencia. Sabemos que antes o después de tomar la imagen, que no se publicó en ningún medio, fue golpeado por la policía húngara y detenido.

El problema es cuando comparamos la imagen triunfadora con la de Aylan. Hacía muchas décadas que una fotografía no causaba semejante impacto sobre la opinión pública. Hay que subir a la Champions del fotoperiodismo para poder emparejarla con la imagen de Nick Ut (la niña del napalm en Vietnam), la de Jeff Widener (El hombre del tanque, en Tiananmen) o la de Kevin Carter (niño y buitre en Sudán). Ninguna de ellas cambió la realidad significativamente, pero la mostró al mundo, que es la labor del fotoperiodismo. Tampoco la instantánea de Demir ha evitado las muertes de niños refugiados en el paso del Egeo. Desde su publicación han muerto más de 350, una media de dos al día.

Además, ninguno de ellos tuvo que competir con el enorme ruido iconográfico de las redes sociales. Hoy es igual de difícil que antes tomar una fotografía *histórica*, pero resulta casi imposible que se fije en la memoria colectiva y pase a la posteridad. Por eso la foto de Nilüfer Demir es doblemente meritoria. La fotografía del año, a juicio del World Press Photo, resulta hermosa pero fría. La de Aylan dista mucho de ser perfecta, pero tampoco es una imagen más de *breaking news*. Es sencilla, disfuncional y macabra. Foto del año, de la década y una de las grandes de la Historia.

Aylan Kurdi, ahogado en la playa. NILÜFER DEMIR

La Vanguardia.cat
Barcelona

19/02/16

Prensa: Diaria
Tirada: 67.494 Ejemplares
Difusión: 57.891 Ejemplares

Cód: 100425159

Página: 38

Sección: CULTURA Valor: 5.679,00 € Área (cm2): 189,0 Ocupación: 19,06 % Documento: 1/1 Autor: REDACCIÓN Barcelona Núm. Lectores: 740000

Els periodistes culturals premien Carme Fenoll

REDACCIÓN
Barcelona

La cap del Servei de Biblioteques de la Generalitat de Catalunya, Carme Fenoll, va rebre ahir el premi Ressenya 2016 que atorga l'Associació de Periodistes Culturals de Catalunya en un acte a la llibreria Laie de Barcelona. L'entitat reconeix amb aquest guardó "la bona predisposició que la premiada sempre ha tingut cap a la comunicació cultural i la dinamització del seu sector tenint en compte tots els seus agents, fins i tot els periodistes".

Diplomada en Biblioteconomia i Documentació per la Universitat de Barcelona i llicenciada en Documentació per la Universitat Oberta de Catalunya (UOC), Carme Fenoll (Palafolls, 1977) va iniciar la seva carrera com a bibliotecària a Pineda de Mar i també al Poblenou de Barcelona, i a més ha estat directora de les biblioteques de Banyoles i Palafrugell.

Al llarg de la seva trajectòria professional ha posat en marxa projectes com Arteca, un servei d'exposició i lloguer gratuït d'obres d'art; Llegir el Teatre, un cicle de clubs de lectura sobre textos teatrals; Públics BIB, una plataforma des de la qual s'accedeix a un catàleg de propostes culturals;a més d'altres projectes com Bibsons, Bibliowikis i Biblioteques amb DO, entre d'altres.

ARXIU
Carme Fenoll

El 2015 va impulsar l'any de les Biblioteques, coincidint amb el primer centenari de la creació de la Xarxa de Biblioteques Populars de la Mancomunitat de Catalunya, que va tenir l'objectiu de començar el servei de préstec del llibre digital". Com es va dir, un altre dels objectius era "treballar per fer possible el catàleg únic i el carnet cultural únic".

Enguany se celebra la segona edició del premi Ressenya, que va començar el 2015 amb el lliurament del guardó a l'editor i fundador d'Anagrama Jorge Herralde i que reconeix la feina feta durant el curs per personalitats del sector cultural.●

El Punt avui
Barcelona

19/02/16

Prensa: Diaria
Tirada: 34.393 Ejemplares
Difusión: 23.659 Ejemplares

Cód: 100425104

Página: 38

Sección: CULTURA Valor: 1.253,00 € Área (cm2): 145,3 Ocupación: 15,26 % Documento: 1/1 Autor: l'agost i, segons l'autor, cap mitjà va Núm. Lectores: 130000

PREMI WORLD PRESS PHOTO 2016

El drama dels refugiats a Europa

Una fotografia d'uns refugiats que passen un nadó a través d'un forat d'una tanca de filferro a la frontera serbo-hongaresa, del fotògraf australià Warren Richardson, ha guanyat el World Press Photo 2016, el certamen de fotoperiodisme més prestigiós del món. La imatge va ser presa a l'agost i, segons l'autor, cap mitjà va publicar la foto en aquell moment perquè cap va voler comprar-la. ■ WARREN RICHARDSON / EFE

Segre
Lérida

19/02/16

Prensa: Diaria
Tirada: 6.299 Ejemplares
Difusión: 5.063 Ejemplares

Cód: 100440418

Página: 55

Sección: COMUNICACIÓN Valor: 466,00 € Área (cm2): 115,8 Ocupación: 11,66 % Documento: 1/1 Autor: Núm. Lectores: 78000

JOSÉ CARLOS MIRANDA

boig per tu

Mil·lenari Cuní

■ Josep Cuní (Tiana, 1953) celebra avui els seus primers mil programes a 8TV amb l'informatiu *8 al dia*. No és la primera vegada que celebra efemèrides com aquesta, ja ho va fer a TV3 amb *Els matins de TV3* (2004-2011), que va abandonar per passar, en una arriscada decisió atesa la popularitat que havia assolit a la televisió pública, a la cadena privada del grup Godó. Cuní, amb una primera trajectòria radiofònica (Catalunya Ràdio, COM Ràdio, Ona Catalana...), pertany a aquesta rara raça de periodistes capaços de fer el que es denomina *informatius d'autor*. Tots tenim a la ment els llegendaris Larry King de la CNN o Dan Rather de la CBS, però aquí també hem tingut els nostres: Manuel Martín Ferrand, Pedro Arozamena, Lalo Azcona, José María Carrascal, Iñaki Gabilondo, Carles Francino o, més recentment, Ramon Pellicer, Pedro Piqueras o Matías Prats. Com ells, Josep Cuní, de vegades excessivament excessiu, posa la seua empremta personal a les mateixes notícies que, segons com, sonen diferents. Per tot plegat, enhorabona per aquests mil programes.

Josep Cuní al '8 al dia' de 8TV.

Ara
Barcelona

19/02/16

Prensa: Diaria
Tirada: 23.210 Ejemplares
Difusión: 13.732 Ejemplares

Cód: 100424318

Página: 52

Sección: COMUNICACIÓN Valor: 318,00 € Área (cm2): 72,2 Ocupación: 7,14 % Documento: 1/1 Autor: Núm. Lectores: 105000

El president de RTVE nega que hagi vetat el documental del rei

El president de RTVE, José Antonio Sánchez, assegura que "no existeix" cap veto a l'emissió del documental *Yo, Juan Carlos, rey de España*, que la televisió pública francesa va estrenar aquesta setmana i que TVE de moment no té previst emetre, malgrat que n'és coproductora. Segons ell, el documental es veurà a TVE "en el moment que els professionals [de la cadena] ho considerin oportú". Dilluns el director del documental, Miguel Courtois, va dir a Catalunya Ràdio que Sánchez no volia emetre el documental perquè després de l'abdicació del rei "ja no té actualitat".

La Vanguardia.cat
Barcelona

19/02/16

Prensa: Diaria
Tirada: 67.494 Ejemplares
Difusión: 57.891 Ejemplares

Cód: 100425197

Página: 63

Sección: ECONOMÍA Valor: 950,00 € Área (cm2): 33,1 Ocupación: 3,19 % Documento: 1/1 Autor: = WPP Holdings Spain, capçalera de diver Núm. Lectores: 740000

WPP HOLDINGS

La capçalera del grup trasllada la seu a Madrid

= WPP Holdings Spain, capçalera de diversos grups publicitaris, ha traslladat la seu social de Barcelona a Madrid. La firma, un dels conglomerats mundials més importants, presidit per Martin Sorrell, participa en empreses del sector publicitari (és el cas del grup Ogilvy) o de la comunicació (participa en Imagina Media, grup vinculat a Jaume Rouras). / Redacció

acceso

INTELLIGENCE TO SHINE

Col.legi de Periodistes de Catalunya

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
19/02/16	Llei mordassa com a mètode de castració / El Punt Avui	39	1

Periodisme i MItjans de comunicació

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
19/02/16	PeriodiFAILS: la cuenta que delata los errores de los periodistas / PRNoticias	41	3
19/02/16	Despedida de Salvador Sostres, ABC y Grupo Vocento a Muriel Casals / Infoperiodistas.info	44	1

Col.legi de Periodistes de Catalunya

El Punt Avui
http://www.elpuntavui.cat/punt-divers/article/4-divers/942956-llei-mordassa-com-a-metode-de-castracio.html
Dv, 19 de feb de 2016 02:10
Audiència: 49.233 **Ranking:** 5
VPE: 279 **Pàgina:** 1
Tipologia: online

Llei mordassa com a mètode de castració

Divendres, 19 de febrer de 2016

En el marc de la Setmana dels Rahola, una taula rodona va debatre ahir sobre els mètodes més moderns de castració. No es tractava d'una ponència de medicina genital, sinó que sobre la taula hi havia els efectes de la polèmica llei orgànica de protecció de la seguretat ciutadana. El punt de partida: Muts i a la gàbia? Els efectes de la llei mordassa als mitjans de comunicació. Moderat per la periodista de l'ACN Marina López, hi van participar Quim Brugué, catedràtic de ciència política i de l'administració a la UAB, membre de l'Institut de Govern i Polítiques Públiques, professor de la UdG i president de l'Associació Espanyola de Ciència Política; Josep Carles Rius, periodista, exprofessor de la UAB i exdegà del Col·legi de Periodistes de Catalunya, i Carles Monguilod, advocat especialitzat en dret penal. La conclusió a què van arribar i en què van coincidir plenament tertulians i públic és que la llei mordassa és una llei reaccionària d'un govern que veu amenaçat el seu statu quo . És una expressió clara de la defensa del privilegi, una llei que neix fruit de la por, de quatre anys de tensió social que ha viscut el PP, va assegurar ahir Rius. És una llei enverinada, l'herència d'anys de majoria absoluta del PP, però confio que això canvii, va sostenir. Menys optimista es va mostrar Brugué, que no veu un canvi proper, ja que el PSOE ja va avançar que no derogarà la llei tal com va prometre, sinó que tan sols la reformarà. Aquesta llei és la manifestació d'un estat, d'una època, d'un retrocés de llibertats i de drets, va afirmar el catedràtic de ciència política, que creu que amb ella augmenta l'ús de la repressió. En aquest sentit, l'advocat Carles Monguilod va obrir el debat per una altra banda assegurant que és innecessària, ja que la normativa actual ja preveu sancionar i perseguir delictes que estan tipificats en la llei mordassa. La nova llei simplement subratlla; tot el que s'ha volgut reprimir ja es podia fer en el codi penal actual, va aclarir el lletrat. És una llei del brindis al sol, és residual i s'ha establert per marcar territori de determinades polítiques i governants, va afirmar Monguilod. És potser per això que la llei remarca i reforça l'establiment d'un estat policial, que fa canviar internament la mentalitat de molta gent. La població es veu amenaçada i amb por. És com castrar-se a si mateix, va exclamar una ciutadà del públic que va intervenir. En definitiva, és aquest l'objectiu del PP, lluitar per l'hegemonia i contra un món i una societat que estan canviant. Viure en una societat amb pit i collons o en una amb tots amb el cap cot i castrada.

Periodisme i MItjans de comunicació

acceso
INTELLIGENCE TO SHINE

PRNoticias
http://prnoticias.com/internet-y-redes-sociales/redes-sociales/20149564-periodifails-cuenta-delata-errores-periodistas
Dv, 19 de feb de 2016 09:11
Audiència: 60.755 **Ranking:** 5
VPE: 377 **Pàgina:** 1
Tipologia: online

PeriodiFAILS: la cuenta que delata los errores de los periodistas

Divendres, 19 de febrer de 2016

- 5.0 out of 5 based on 1 vote La RAE define periodista como: "Persona legalmente autorizada para ejercer el periodismo". Este significado, que está en trámites de ser modificado, entre otras cosas por la evolución que ha supuesto para la profesión la inclusión de lo digital, da un enfoque demasiado general y, quizás algo precario, en relación con la realidad. Y es que, como llevan mucho tiempo reclamando los profesionales titulados, no ejercen todos los que son ni son todos los que ejercen. Aunque, siendo sinceros, la diferencia en muchos casos es inexistente, lo que queda reflejado en estos ejemplos que vamos a poneros a continuación y que vienen recogidos en @periodifails . Una serie de "errores", cometidos en los principales medios del país: Solo manda el físico... ¡O eso parece! El primero nos llega desde @majimeno y corresponde a la noticia que publicó Periodista Digital, en relación al recién fichaje de Laura Gadea por El Chiringuito de Jugones de Josep Pedrerol: Así se informa sobre la nueva colaboradora de un programa de televisión... pic.twitter.com/Yev6fwjfA2 MAJ (@majimeno) febrero 11, 2016 Este, como se puede ver, hacía más hincapié en los atributos físicos de la presentadora que en cualquier otro aspecto, lo que quedaba claro en el titular: "Así de 'rebuena' y 'maciza' está el nuevo fichaje de Pedrerol". Un enfoque poco objetivo y, sobre todo nada profesional, de tratar este fichaje. Cuando el pie de foto es ligeramente impreciso Nuestro siguiente caso es quizás menos sangrante, aunque si deja entrever que, o bien el redactor iba con prisas o quizás no prestó la suficiente atención y por eso no pudo precisar como es debido a la hora de escribir algo tan sencillo como un pie de foto. Éste se incluía en la fotografía publicada en el Diario de Arousa el pasado 18 de enero, en la cual, con Pedro Sanchez en el atril, dictaba: "El secretario general del PSOE se ríe de algo": Periodismo de precisión en este pie de foto del Diario de Arousa de hoy. pic.twitter.com/ox62LHMa7g Diego Campo (@campodiego) enero 18, 2016 ¿Se ríe de algo? Se nos ocurren varias alternativas que podrían haber evitado este "error". A redactor no dio... ¡nada! Esto si que es mala suerte David Bowie era un cantante, como titula el reportaje, que estaba en forma. Al menos musicalmente hablando. De hecho, en las fechas próximas a su muerte, se estaba ultimando la salida de su elepé Blackstar , sobre el que gira el reportaje del Diario de Navarra . Un escrito, de carácter más o menos atemporal, que el editor optó por publicar el 10 de enero de 2016, con la mala suerte de que el cantante falleció ese mismo día: Cuando decides sacar este artículo sobre David Bowie un día al azar. El día de su muerte, por ejemplo. pic.twitter.com/7vuOF5QWKE Misterio de Empleo (@medyciencia) enero 11, 2016 Una anécdota que el periodista recordará toda su carrera y que se recordará en la historia del medio. Donde dije digo... ¡Y mejor no sigo! Intentó aclararlo a posteriori alegando que se refería a habitat: "Como la definición de un ambiente particularmente adecuado de alguien". Una respuesta que no convence y que viene precedida de una serie de tuits, entre críticos y sorprendidos, ante la declaración vertida en su programa, El Diario de Ana Rosa , con anterioridad: "Es como si hay una manifestación en contra

de los gays en su hábitat". Respuestas como estas son las que han llevado a la presentadora corregirse a si misma: Ana Rosa compara la protesta de Rita Maestre con una manifestación contra los gays en su "hábitat". Hábitat? Oscar T. (@oscarterceno) febrero 18, 2016 #JuicioMaestreAR Ha puesto como ejemplo Ana Rosa, una manifestación contra los gays en su "hábitat"? Cual es el hábitat de los gays? Alicia Ortiz (@lokialice) febrero 18, 2016 No es la primera vez que se ve envuelta en escándalo de este tipo. Sin embargo, sea cual fuere el error, su público se los perdona y la sigue manteniendo como líder de la mañana. Rectificar es de sabios... ¿No? Los medios deportivos luchan, a diario, por ser los primeros, bien en anunciar un fichaje, el despido de un entrenador o, como es el caso, el posible regreso de una vieja gloria. Así, la Cadena Ser, referente deportivo de este país, aunque en menor medida que en años pasados, publicó en su web el ofrecimiento a Iker Casillas, por parte de Zinedine Zidane, actual entrenador de la primera plantilla del Real Madrid, para regresar a la portería merengue, información que tuiteó, poniendo incluso en mayúsculas, la palabra NOTICIA: La @La_SER comienza con el primer "Uy Perdón" del año pic.twitter.com/9kD9y2emo4 Sr.Hador (@SrHador) enero 4, 2016 Al poco tiempo, la cadena de radio tuvo que rectificar ante la falsedad de la misma, y lo hizo con las siguientes palabras: "Debemos rectificar sobre la información que hemos publicado sobre una llamada de Zidane al exportero del Madrid, Iker Casillas. La Cadena SER ha sabido hace unos minutos que se trataba de la llamada de un imitador de un medio francés al portero". Sólo nos queda una pregunta: ¿Nadie contrastó la información? ¡Que no soy un terrorista! El atentado de Paris, condenado en su momento por activa y por pasiva, copó las portadas de los periódicos de todo el mundo tanto el día que sucedió como las jornadas posteriores. La información que se generaba del mismo era mucha, lo que permitió a los medios contar, de manera detallada, todo lo que allí acontecía. Eso sí, no todos ofrecieron los datos de manera fidedigna. Y es que, la mañana del 15 de noviembre, La Razón amanecía en los quioscos con una portada de fondo negro, en la que, para su desgracia, en lo alto de la misma tachaba de terrorista, y de culpable del ataque, a una persona que no tenía nada que ver: P E R I O D I S M O @A3Noticias y @larazon_es sacan una foto de @Veeren_Jubbal como si fuese un terrorista de #Paris pic.twitter.com/PBeIg1Pe9U Periodifails (@PeriodiFAILS) noviembre 15, 2015 El pobre Vereender Jubbal pasó, de la noche a la mañana, a ser terrorista sin quererlo ni desearlo. De hecho, este respondió asombrado de lo publicado por el diario. Bangkok no se parece en nada a París Es cierto que con todo el revuelo creado, se nos pueden pasar cosas. De hecho, nadie en nuestro país se dio cuenta del error hasta que Mathew Benett escribió el siguiente tuit: Spain's El Confidencial using a photo of Bangkok bombing to illustrate Paris attacks live blog: pic.twitter.com/V6v9jiQYBl Matthew Bennett (@matthewbennett) noviembre 13, 2015 El editor de 'The Spain Report' fue el primero que calló en que la foto era errónea, a lo que le siguieron un reguero de críticas dirigidas a la prensa de nuestro país. ¿Quién fue el que confundió un sitio con otro? Porque cualquier parecido entre uno y otro, es mera coincidencia. ¿Manipulación o mala praxis de la competencia? Además de estos 7 casos mencionados, no podíamos dejar de referirnos a uno que se pudo leer en todos los medios (audiovisuales, radiofónicos y escritos) y que generó mucha controversia, sobre todo en Redes Sociales Hablamos del momento en el que Mariano Rajoy fue víctima de una agresión en Pontevedra por parte de un

chico de 17 años que, con la excusa de hacerse un selfie, le asestó un fuerte golpe en la cara. Este hecho, como no podía ser menos, fue portada de todos los medios, a nivel nacional, de entre las cuáles, la más polémica fue la del ABC, que en redes se presentaba de esta manera: La hostia mal, pero la paliza que le han dado luego en el ABC... pic.twitter.com/ZnpM2miSsk I Against I (@eleptric) diciembre 16, 2015 El propio Luis Enríquez, Consejero Delegado de Vocento, llamó a este medio para desmentir la manipulación de la información, mientras que en Redes Sociales, se capeaba el temporal con el siguiente tuit: Contadnos más, @abc_es pic.twitter.com/146g6NrzPF Periodifails (@PeriodiFAILS) diciembre 17, 2015 Así, y si nos fijamos bien, la tonalidad en el mismo ABC, El Mundo y El Pais eran iguales. El asunto quedó ahí, aunque la polvareda que se levantó, y las críticas recibidas al respecto, fueron muchas. Segui

Infoperiodistas.info
http://www.infoperiodistas.info/noticia/19960/Despedida-de-Salvador-Sostres-ABC-y-Grupo-Vocento-a-Muriel-Casals
Dv, 19 de feb de 2016 08:17
Audiència: 1.886 **Ranking:** 4
VPE: 15 **Pàgina:** 1
Tipologia: online

Despedida de Salvador Sostres, ABC y Grupo Vocento a Muriel Casals

Divendres, 19 de febrer de 2016

Desde Infoperiodistas queremos denunciar con rotundidad y repulsa quienes han utilizado esta noticia para mostrar su más indecente y ofensiva forma de expresión en los medios de comunicación, que es indigna del ejercicio de cualquier profesión y aún más, del periodismo. El pasado 30 de enero en Barcelona, la diputada fue atropellada por un ciclista que le causó una "rotura de pelvis" y "un traumatismo craneoencefálico con un hematoma subdural" y tras permanecer unos días en la UCI, ya no se pudo recuperar, según indicó el Hospital Clínic de Barcelona. Grupo Vocento, ABC y Salvador Sostres la despidieron así: Las circunstancias mundanas de su muerte contrastan con la épica con que desafió a España, en un inevitable paralelismo entre la grandilocuente retórica del llamado «proceso» secesionista y sus aterrizajes tan forzados, y tan ridículos, en la realidad. Muriel Casals soñaba con ser heroína y mártir de la Cataluña liberada, y acabó atropellada por una bicicleta en Urgel/Provenza siendo además el único e improbable caso en que un ciclista no era el culpable en la reciente Historia de España.. Salvador Sostres, no solo ofende sino que perjudica la reputación de ABC y Vocento, que son quienes le dan la posibilidad de difundir este artículo. El diario ABC fue fundado en 1903 y ha albergado firmas de la talla de José Luis Sampedro, Ramón Pérez de Ayala, Emilia Pardo Bazán, Ramón María del Valle-Inclán o José Antonio Ruíz (Azorín). Al margen de ideologías, estamos hablando de falta de ética y moral en un medio de comunicación que se posisciona y autodefine como católico. Desde aquí, nuestro llamamiento a las instituciones, que de forma responsable regulan el sector y nuesttra confianza en que se cumplan los códigos deontológicos. El CAC y la CCMA lamentan la muerte de Muriel Casals